

NOVA ГАЗЕТА

№ 28 (287) Липня 17, 2014, Нью-Йорк

№ 28 (287), July 17, 2014, New York

АНАЛІЗ І ПРОГНОЗ

**ЧИМ ОБЕРНЕТЬСЯ ДЛЯ ПУТІНА
АВАНТЮРА В УКРАЇНІ?**

СТОР.5

ПАМ'ЯТЬ

**ВАЛЕРІЯ НОВОДВОРСЬКА:
ЖИТТЯ - ЯК БОРОТЬБА**

СТОР. 9

ШЛЯХ. ІСТИНА. ЖИТТЯ

**БУКОВИНСЬКИЙ КУРІНЬ
ПІД ПОКРОВОЮ ПЕТРА І ПАВЛА**

СТОР. 4

ДОВОЛА СВІТУ

**НІМЕЧЧИНА - КРАЇНА ЗАМКІВ,
ПИВА І ФУТБОЛУ**

СТОР. 20-21

ДУХ МАЙДАНУ НА СОЮЗІВЦІ

СТОР. 14-15

МУНДІАЛЬ-2014: ВІВАТ, BUNDESTTEAM!

FIFA WORLD CUP
Brasil

СТОР. 22

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ГРАНТЕРІ

Програма на літо 2014 року

- 5-го липня..... добродчинний концерт за участю міжнародної слави гітаристки Віргінії Люке, віолончелістки Наталі Хоми та піаніста Володимира Винницького.
- 12-го липня концерт віолончелістки Ванди Гловацької та піаністки Лариси Крупи-Слободяник
- 26-го липня концерт камерного ансамблю "Музика в Гражді". Виконавці – Назарій Пилатюк, Рандольф Келлі, Наталя Хома, Володимир Винницький
- 2-го серпня..... концерт камерного ансамблю "Музика в Гражді". Виконавці – Анна Рабінова, Рандольф Келлі, Наталя Хома, Володимир Винницький
- 9-го серпня..... дитячий концерт учасників курсу співу народних пісень під орудою Анни Бачинської (початок – о 7-й вечора)
- 23-го серпня концерт, присвячений 200- літтю від дня народження Тараса Шевченка. Стефанія Довгань, сопрано. Володимир Винницький при фортепіані.
- 30-го серпня вокальне тріо «Зозулька» – Ева Саліна Прімак, Шілла Робертс, Марія Соневицька. В програмі автентичні українські пісні різних регіонів.

Курси народного мистецтва

- 28-30 липня.... писанкарство (інструктор – Ганя Кріль)
- 4 -8 серпня..... вишивання (інструктор – Любов Волинець)
- 4 -8 серпня..... гердани (інструктор – Леся Ласій)
- 28-го липня 8-го серпня – спів народних пісень для дітей (інструктор – Анна Бачинська)

Усі концерти відбуваються в Гражді,
початок – о 8-й годині вечора.

Додаткова інформація за телефоном: (518) 989-65479

або відвідати веб-сторінку:
www.grazhdamusicandaqrt.org.

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Якщо раніше найстрахотливіші вістки приходили з Донбасу, де триває справжня війна, розв'язана клікою Путіна, то тепер щось неймовірне, в що важко повірити, надходить з Росії. Мешканці міста Гуково Ростовської області виклали відео обстрілу території України з «Градів», розміщених у... Росії.

Відео, зняті з різних точок, оприлюднили різні користувачі сервісу YouTube. Аби важливі докази не були видалені, спільнота Євромайдану зберегла їх на своєму каналі.

Те, що раніше вперто заперечувала кремлівська пропаганда, стало фактом. Росія зі своєї території обстрілює системами залпового вогню «Град» українські міста, містечка й села. Тобто, ведеться зухвала війна проти мирного населення Донбасу. Осканженілий Путін, відчувши, що підтримка його війни населенням, на яку він так розраховував, дуже швидко закінчилася, тепер видає накази стріляти по «хахлах».

Як відомо, бійці 72-ї механізованої бригади, які тримають оборону в районі кордону з Росією в Луганській області, повідомляють, що з боку РФ територію України давно обстрілюють «Градами». Але їм ніхто не вірив, особливо сумнівалися в такому зухвалстві шановні пані й панове зі штаб-квартир інституцій ЄС в Брюсселі. Адже це означає, що Росія веде проти України відкриту війну. І ось тепер всі сумніви розвіялися. Що ж робити в цій ситуації?

Розраховувати на санкції Заходу, хоч вони й дошкуляють путінському режиму, не доводиться. Достатньо було подивитися фінальний матч чемпіонату світу з футболу, щоб переконатися: Захід Путіна тільки лякає, нічого справді дошкульного, що зруйнувало б його економіку, він не робитиме. У ложі для почесних гостей поруч з канцлером Німеччини Ангелою Меркель сидів і посміхався... Володимир Путін. У це важко було повірити, але це ще один промовистий факт. Це все одно, що Чемберлену сісти дивитися футбол з Гітлером вже після того, як за наказом фюрера розтерзували Польщу.

Введені 16 липня санкції Сполученими Штатами та Євросоюзом назвати серйозним ударом по російській економіці важко. Причому, якщо американські покарання все-таки якимось б'ють по диктатурі Путіна, то європейські – це більше окомалювання, ніж серйозні санкції проти країни, яка веде неоголошену війну проти суверенної України, обстрілюючи з «Градів» її міста. Серйозні санкції – це повна заборона на імпорту до Росії продовольства й промислових товарів, відмова від купівлі російських нафти й газу, припинення будь-яких інвестицій в російську економіку, повна заборона громадянам Росії відвідувати країни Заходу. Все інше – це залякування, яке Путін із зухвалою посмішкою сприймає як слабкість.

Колись довелося мені летіти в літаку з одним курдом, який вчився в аспірантурі Київського університету імені Т.Шевченка. Ми довго говорили з ним про трагедію курдського народу і я наполягав, що сильний Захід не залишить курдів напризволяще і обов'язково допоможе їм добитися державної незалежності, адже цей 30-мільйонний народ, як багато років поспіль і ми, українці, є бездержавним. Мій співбесідник подивився на мене дивним поглядом і запитав: «Ви серйозно вірите в те, що Захід нам допоможе мати свою державу?» У відповідь я кивнув головою, а курд розсміявся і сказав: «Якщо ми самі зі зброєю в руках не виборемо своєї незалежності, ніякий Захід нам ніколи не допоможе. Вони допомагають лише тоді, коли свободу вже виборено».

Я згадав цю розмову, познайомившись з новими санкціями проти Росії. Там є дошкульні моменти, але тільки з боку США. Євросоюз же поки що обмежився погрозами «розширити» й «продовжити». Так що тисячу разів був правий той курд – свободу треба виборювати самим. Якщо ми не дамо відсічі знахабнілому агресорові, який вже б'є по наших містах з «Градів» зі своєї території, жодний Захід нам не допоможе.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Сполучені Штати ввели 16 липня нові санкції проти Росії через її позицію стосовно української кризи. Обмеження торкнулися низки великих російських банків, а також енергетичних і оборонних корпорацій, самопроголошених Донецької й Луганської народних республік, а також кількох високопосадовців. Про це йдеться в заяві, оприлюдненій Міністерством фінансів США.

Під санкції, зокрема, потрапили віцепікер Держдуми Сергій Неверов, помічник президента Росії Ігор Щеголев, федеральний міністр у справах Криму Олег Савельєв, генерал-полковник ФСБ Сергій Беседа, а також «прем'єр-міністр» так званої Донецької народної республіки Олександр Бородай.

Українському президенту Петру Порошенку керівництво ЄС обіцяє допомогти жорсткими санкціями проти Росії, а Путін тим часом видає накази обстрілювати українські міста з установок залпового вогню «Град»

НОВІ САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ: А ПЕРКОТ КРЕМЛЮ ЧИ УКУС КОМАРЯ?

Секторальні санкції накладено на компанії «Новатек», «Роснефть», Внешкономбанк та Газпромбанк. Активи цих компаній не буде заморожено, але американським компаніям і громадянам віднині заборонено інвестувати в нові акції та облигації цих підприємств.

Під санкції потрапила й низка російського військово-промислового комплексу, включно з «Алмаз-Антеєм», концерном «Калашніков», НПО «Іжмаш», НПО «Базальт», «Уралавгонзаводом», ОАО концерном «Радіоелектронні технології», концерном «Созвездіє», НПО машиностроєння, ОАЛ «Конструкторское бюро приборостроєння».

У Білому домі, коментуючи рішення про введення нових санкцій, попередили про можливість їхнього подальшого розширення. «У нас є можливість розширити програму санкцій, якщо ситуація погіршиться», - заявив представник Білого дому. При цьому він уточнив, що санкції по відношенню Газпромбанку та Внешкономбанку мають на меті не заморожування активів, а заборону на отримання американських кредитів більш як на 90 днів.

Раніше президент США Барак Обама закликав країни ЄС також ввести нові санкції проти Росії. При цьому американські ЗМІ повідомили, що Вашингтон готовий діяти самостійно, якщо Європа їх не підтримає. Вашингтон підготував цілий набір санкцій, спрямованих проти фінансових інституцій й оборонного сектора Росії. Вони можуть набрати чинності вже цього тижня.

Коли закінчувався верстатися цей номер, всі з нетерпінням чекали повідомлення з Брюсселю, де на самміті ЄС мало розглядатися питання про санкції проти Росії. Напередодні введення нових санкцій українська сторона передала Євросоюзу та Європарламенту задокументовані факти підтримки Росією незаконних збройних угруповань на Сході України

Європейська Рада ухвалила 16 липня підсумкове комюніке країн ЄС стосовно України, яке привітав президент України Петро Порошенко, назвавши його важливим кроком на підтримку української незалежності, але з якого випливає, що йдеться лишень про розширення другої фази санкцій, а не введення третьої – проти цілих секторів російської економіки.

«Європейська Рада зробила важливий крок на підтримку суверенітету, територіальної цілісності й незалежності України. Наш постійний діалог дав, на нашу думку, результати», - написав Порошенко на своїй сторінці у Facebook.

У підсумковій заяві Європейської Ради, зокрема, наголошується, що лідери країн ЄС 16 липня попросили Єврокомісію переглянути й призупинити низку програм співпраці з Росією, окрім транспортової взаємодії та програм громадянського суспільства.

Також було доручено службам ЄС до кінця липня внести до нового санкційного списку громадян і компанії з Росії за розширеними критеріями. Окрім того, лідери ЄС запросили розглянути можливість введення санкцій «проти фізичних та юридичних осіб, котрі активно надають матеріальну й фінансову підтримку російському керівництву, відповідальному за анексію Криму та дестабілізацію Східної України». Лідери країн-членів ЄС також доручили Єврокомісії підготувати заходи з обмеження інвестицій в Крим. Також, як випливає з підсумкового комюніке, самміт голів держав Євросоюзу підтвердив намір ЄС продовжити тристоронні переговори з газових питань між представниками Єврокомісії, Росії та України.

Самміт в Брюсселі звернувся також до Європейського інвестиційного банку з проханням тимчасового не укладати нових контрактів у Росії, наголошується в підсумковому комюніке Європейської Ради щодо ситуації в Україні.

Втім, перша реакція на нові санкції проти Росії доволі стримана. В ситуації, коли російські збройні сили відкрито стріляють з установок залпового вогню «Град» з російської території по Україні, обмежуватися попереджувальними заходами просто неприпустимо. Так, зокрема, вважає президент Литви Даля Грібаускайте.

«Ми дали ясно зрозуміти, що ці санкції недостатні й мало вплинуть на поведінку Кремля в Східній Україні», - сказала вона і додала, що вважає введені санкції такими, що напругу не торкаються конкретних осіб, винних в окупації Криму та поширенні воєнних дій на Схід України, а також у поставках зброї й військового спорядження.

«Ми, балтійські країни, в тому числі Литва, відкрито вимагаємо, щоб ця

ситуація знайшла своє відображення в наших документах, і санкції, які вже заплановані, наприклад, санкції щодо постачання зброї, технологій і так далі, були застосовані. Якщо таку агресивну політику Путіна не буде зупинено, він піде далі», - впевнена Грібаускайте.

Рішення про введення нової серії санкцій проти Росії прокоментував і Путін. «Треба подивитися, що це за санкції, треба з цим розібратися без суєти, спокійно», - сказав він і додав: «Взагалі-то ті, хто планує нинішні політичні акції в Штатах - на жаль, це не спостереження якогось останнього часу, а скажімо, за останні десять-п'ятнадцять років вони ведуть десять агресивну зовнішню політику і досить непрофесійну».

Водночас заступник голови Міністерства закордонних справ Росії Сергій Рязков назвав крок США «зверхньою і цинічною» політикою. «Зверхність і цинізм - ось два слова, які найбільш точно характеризують американську політику на російському напрямку», - заявив він.

Тим часом, політв'язень в часи януковичів, лідер Третьої Української Республіки Юрій Луценко так охарактеризував нові санкції проти Росії: «Нинішній європейський самміт важливий не з точки зору санкцій проти Росії. Очевидно, що вони будуть не критичними для Кремля. І це не привід для образ. Можна скажитися, що в Європі багато політиків, яким бізнесові й корупційні зв'язки з Кремлем важливіші за демократичні цінності. Але краще сприймати світ без ілюзій. Тоді стане ясно, що питання звільнення нашої країни – наше домашнє завдання, яке ми маємо робити без очікування дива зовнішніх санкцій. Це я казав у часи Майдану. Впевнений у цьому й тепер. Для нас принципово інше – очікуване рішення ЄС про закінчення мораторію на продаж високоточного озброєння Україні. Це було б великою допомогою у спільній справі. Позиція України проста й зрозуміла: на Донбасі йде війна за кордон вільної Європи. Ми вже маємо боездатну армію, але надання їй високоточної зброї дозволить різко зменшити втрати солдат і мирного населення. Дуже сподіваюся, що не лише американці сповідують гасло UNITED WE STAND!»

Хома Мусієнко
Спеціально
для «Нової газети»

АНАЛІЗ І ПРОГНОЗ

Невтомні зусилля Порошенка встановити мир на Сході України наштовхуються на таке саме невтомне небажання Путіна продовжувати там кровопролиття. При цьому кремлівський вождь чіпляється за будь-які відмовки, аби тільки тліюче полум'я війни на Донбасі не згасало. І причина тут не тільки в бажанні Путіна в такий спосіб знекровити Україну, аби потім «проковтнути» її. Причини набагато глибші й серйозніші – московський диктатор, по-перше, боїться спалаху Майдану на Красній площі в Москві, а, по-друге, повного розпаду сучасної Росії, перспективу якого сам же й створив. Річ у тім, що загарбавши Крим й утворивши так звані Донецьку й Луганську народні республіки, путінський режим створив для самого себе небезпечний прецедент. Суб'єкти Російської Федерації один за одним можуть захотіти вийти зі складу РФ і стати незалежними державами. Конституційна заборона на відокремлення цих суб'єктів не матиме жодного значення, адже, наполягаючи на праві на самовизначення не лише автономної республіки, якою був

Території державних утворень, що можуть постати після розпаду сучасної Російської Федерації

Путінська авантюра в Україні може закінчитися повним розпадом Росії. І тоді мапа постросійського простору виглядатиме ось так

МОСКОВІЯ ЗАМІСТЬ РОСІЇ

Чим може обернутися для Путіна нинішня авантюра в Україні?

Крим, а й таких звичайних регіонів України, як Севастополь, Донеччина й Луганщина, Москва створила прецедент для проголошення «народних республік» у межах будь-якої області чи їхніх груп уже на своїй території.

При цьому суперечності між різними частинами РФ, хоч і з різних причин, значно більші, ніж ті, які роздмухуються в компактній Україні.

Росія 1990-х, до президентства Путіна, мала чіткі відцентрові тенденції як у національних республіках, так і в низці регіонів з російською етнічною більшістю. Кремль загнав ці процеси всередину, частково заморозив, використовуючи спецслужби та підсаджуючи бунтівні території на голку перерозподілені Москвою нафтогазових доходів, які забезпечують лише кілька з 83 регіонів. Іншим фактором утримання єдності країни стали експансіоністська зовнішня політика та імперсько-шовіністична ідеологія. Проте й імперські ілюзії приречені розбитися об сувору реальність об'єктивної обмеженості можливостей Росії в сучасному світі.

Для України розпад Росії життєво необхідний, попри всі ризики від можливої хаотичності цього процесу. Ми не можемо почуватися в безпеці, маючи під боком у кілька разів більшу за низкою параметрів милітаризовану імперію, у якій на офіційному рівні ведеться повномасштабна кампанія заперечення права на існування окремого українського народу та його держави. Тим більше, що її керівництво публічно проголошує доктрину необмеженого втручання у внутрішні справи України лише на тій підставі, що в різних її регіонах проживає більша чи менша кількість людей, які використовують у побуті російську мову. У цих умовах національна безпека нашої країни безпосередньо залежить від припинення існування Росії в її нинішніх кордонах. Причому це має відбутися в такий спосіб, щоб на її теренах не залишилося жодного державного утворення з демографічним, еко-

номічним чи військовим потенціалом, який значно перевищував би український.

Саме з цієї причини Україна вже зараз має докладати всіх зусиль, щоб у міру своїх можливостей сприяти майбутньому розпаду Росії та впливати на його бажані контури. Так само необхідно переконувати європейців та американців у тому, що переваги від цього процесу для західного світу потенційно набагато більші, ніж можливі ризики через тимчасову дестабілізацію такої великої території з ядерною зброєю. Врешті, аналогічний досвід світ уже мав під час розпаду СРСР. У підсумку, як відомо, нічого страшного не сталося, натомість світ явно виграв: можна лише уявити собі, наскільки складнішою була б ситуація зараз, якби у 1999-му Владімір Путін прийшов до влади не в РФ у її нинішніх кордонах, а в СРСР у кордонах 1990 року.

Підштовхнути сучасну Російську Федерацію до розпаду може лише кілька суб'єктів – потенційних осередків сепаратизму, для відокремлення яких уже нині є достатньо етнічних та/або економічних передумов. Після їхнього виходу зі складу РФ подальше її існування як єдиної держави стане неможливим з об'єктивних причин.

Насамперед ідеться про сучасний Уральський федеральний округ, який чітко поділяється на два спеціалізованих регіони: Тюменську область з двома нафтогазовидобувними автономними округами (Ханти-Мансійський – Югра і Ямало-Ненецький) та металургійний Урал (Челябінська та Свердловська області), до яких прилягає Курганська, що спеціалізується на важкому машинобудуванні.

Ренту з казкових багатств цього округу наразі привласнює Москва і спрямовує її на непотрібне місцевому населенню протистояння із зовнішнім світом та утримання депресивних регіонів РФ, зокрема фактично сплату данини північно-кавказьким республікам.

Проте Югрою та Уралом справа не обмежується, адже на північний захід від них може постати держава Комі. Мотивація тут аналогічна до багатьох вуглеводнями Югри: разом у Республіці Комі та сусідньому Ненецькому автономному окрузі (об'єднання з ним їй потрібне ще й для виходу до моря) на сьогодні видобувають близько 30 млн. тонн нафти та 4 млрд. кубометрів природного газу.

На південь від Комі дві тюркські мусульманські республіки: Татарстан і Башкортостан, які видобувають до 50 млн. тонн нафти щороку. У випадку цих двох республік менша, ніж у Югри чи Комі, економічна мотивація сторицею компенсується традиціями сепаратизму та їхньою чужорідністю в складі Росії.

Якщо поглянути на мапу сучасної РФ, стає зрозуміло, що за умови виходу з її складу навіть Тюменської області, Комі й Татарстану з Башкортостаном азійська та європейська частини Російської Федерації будуть розірвані надвоє. Тим часом уже є передумови для аналогічного розриву й самої азійської частини РФ.

На півночі Сибіру й Далекого Сходу вимальовується держава Саха (Якутія), яка потенційно може інтегрувати до свого складу також сусідні рідко заселені переважно нечисленними аборигенами Півночі регіони.

На південь від Сахи можуть виділитися три національні республіки, корінні народи яких або вже становлять абсолютну більшість мешканців, або їхня частка має позитивну динаміку для досягнення відповідного результату в недалекому майбутньому. Це нинішні республіки Бурят-Орон (Бурятія), Тива (Тува) та Алтай.

На Далекому Сході уже зараз невдоволені управлінням Москви, а будучи ще й географічно відірвані від Європейської частини РФ, хоч-не-хоч будуть змушені створити власну державу.

У європейській частині РФ великий потенціал для виходу з її складу мають також республіки Чуваш (Чувашія) та Марій-Ел, а також північнокавказькі (які, своєю чергою, можуть поділитися на нові у важкопрогнозованих конфігураціях, як-от на теренах сучасного поліетнічного Дагестану). У разі втрати Москвою нафтогазових надприбутків зі своїх внутрішніх колоній нинішні щедри дотації автоматично припиняться, а без них у гірських республік не буде жодної мотивації залишатися під владою Кремля.

Водночас прилеглий до них Південний федеральний округ історично розпадається на козацький Дон, до якого свого часу належали майже вся сучасна Ростовська область, велика частина Волгоградської та Кубань (сучасний Краснодарський край та Республіка Адыгея).

Кубань, природно, зіллється із сусіднім Ставропольським краєм, який, по суті, є її органічним продовженням (і водночас в умовах розпаду РФ залишиться сам-на-сам із сусідніми північнокавказькими республіками, насамперед Дагестаном і Чечнею). Утворена шляхом їхнього об'єднання «Велика Кубань» за чисельністю населення, територією та економічним потенціалом була б значно більша від Болгарії, що по той бік Чорного моря. Зокрема, лише експорт зерна за нинішніх обсягів виробництва може становити 15–20 млн. тонн. Врешті, саме через порти Кубані проходить значний обсяг транзиту з країн Центральної Азії, Сибіру, зокрема й експорт десятків мільярдів кубометрів газу та десятків мільйонів тонн нафти щороку. А на кавказькому узбережжі процвітає туризм. Усе це створює надійний економічний підмурок для самостійної держави, яка в такому разі мала б державотворчий досвід 1917–1920 років.

У разі розпаду Російської Федерації та втрати Москвою своїх нафтогазових колоній, вочевидь, невідворотним є й вихід з її складу

Калінінградської області – загарбаної Сталіним на правах переможця Східної Пруссії. Оточена країнами ЄС, вона інтегрована з ними економічно, має достатні населення (майже 1 млн. осіб; для порівняння: в Естонії – 1,2 млн) та територію, щоб стати ще однією балтійською самостійною державою під назвою, скажімо, «Пруссія».

З огляду на викладене, власне Росія (Московія), що з певними корективами фактично повернеться до кордонів, які Московське царство мало на момент появи у 1547 році, збереже до 2,23 млн кв. км території, на якій на початок 2014-го проживало 66 млн. осіб. У її складі окремо можна розглядати також прилеглу до України Східну Слобожанщину: 12 південних районів Воронізької та 11 південно-східних районів Білгородської областей, де до 1930-х усі переписи населення фіксували абсолютну більшість українського населення. Тож під час розпаду РФ Україна могла б спробувати приєднати цю територію, що за площею та чисельністю населення зіставна з низкою наших областей (36,5 тис. кв. км із 920 тис. осіб населення).

Тим часом на зменшену до природних розмірів Московію, вочевидь, чекатиме соціально-економічний та психологічний шок, який змусить переоцінити своє місце у світі й відмовитися від гегемоністських амбіцій. Спрацює ефект «сервізації» Росії. Усвідомивши брак елементарних підстав для претензій на старий імперський статус, перед загрозою соціально-економічної катастрофи країна змушена буде стати на шлях реальних демократичних і ринкових реформ, адаптації всіх сфер життя до стандартів пересічної європейської держави. Україна, а разом з нею і вся Центрально-Східна Європа, дістануть шанс на стабільність, а весь світ, позбувшись такого монстра з ядерним кийком у руці, з полегшенням зітхне після стількох років страху й протистояння.

Олександр Крамар

В УКРАЇНІ

ГЕНЕРАЛ КОВАЛЬ:
«УКРАЇНА НА ПОРОЗІ
ВІЙНИ З РОСІЄЮ»

Україна стоїть на порозі широкомасштабної агресії з боку Росії.

Про це 14 липня заявив заступник секретаря РНБО, колишній міністр оборони, генерал-полковник Михайло Коваль.

«На жаль, Україна, як ніколи близько, стоїть на порозі широкомасштабної агресії з боку нашого північного сусіда. Нині на кордонах України розташовані російські війська, найбільш потужне угруповання з яких дислокується в анексованому Криму – 22 тисячі військовиків Збройних сил Росії», – сказав він. І додав: «На наших кордонах, від Чернігова до Новоазовська, також на чотирьох напрямках розташовані російські з'єднання та частини».

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІТАК
МОГЛИ ЗБИТИ
З ТЕРИТОРІЇ
РОСТОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Український літак Ан-26 могли збити з російського летовища Міллерово, що знаходиться в Ростовській області. Про це під час брифінгу 15 липня повідомив речник інформаційного центру РНБО Андрій Лисенко.

Він підтвердив слова міністра оборони України про те, що жоден ПЗРК із озброєння терористів не може на такій висоті вразити літак. За його словами, наразі українські військові, виходячи із отриманих даних, розглядають 2 версії.

Перша – постріл було зроблено із сучасного наземного ракетно-гарматного комплексу «Панцир». Друга – літак збили самонавідною ракетою «Ікс-24» класу повітря-повітря з російського літака, який міг бути піднятий у повітря з аеродрому Міллерово, що знаходиться в Ростовській області.

Як відомо, зв'язок з літаком військово-повітряних сил України Ан-26, який виконував завдання в рамках повітряно-транспортного забезпечення активної фази АТО, зник о 12:30 дня 14 липня. Речник АТО Владислав Селезньов повідомив, що взято в полон двох членів екіпажу Ан-26. Щодо остан-

ніх шести ведеться пошук. Ан-26 впав на території, підконтрольній бойовикам, тому пошук ускладнений.

ТЕРОРИСТИ
ОБСТРІЛЮЮТЬ
ЖИТЛОВІ КВАРТАЛИ
ЛУГАНСЬКА

Терористи з установки залпового вогню «Град» обстріляли 14 й 15 липня житлові квартали Луганська. Про це повідомила прес-служба Антитерористичної операції (АТО).

«З метою дискредитації сил АТО, бойовики, з житлових районів, в черговий раз розгорнувши установку залпового вогню «Град», відкрили вогонь по кварталах міста Луганська Мирний, Степовий і Ольховський. Прес-служба АТО повідомляє про жертви серед місцевого населення. Також джерела фіксують моментальне прибуття на місце події російських журналістів.

Терористи з мінометів також обстріляли Донецьке летовище, контрольоване силами АТО. Про це на своїй сторінці в Фейсбук повідомив керівник Центру військово-політичних досліджень Дмитро Тимчук. За його словами, втрати уточнюються. Крім того, було обстріляно колону сил АТО поблизу населеного пункту Весела Гора (Донецька область).

ДІТЕЙ З ДОНБАСУ
ПРИМУСОВО ВИВОЗЯТЬ
ДО РОСІЇ

Кілька днів тому до Мар'їнської школи-інтернату прийшли представники «ДНР», яку Україна визнала терористичною організацією, і почали вимагати у директора прямо посеред ночі вивезти дітей до Російської Федерації.

Йдеться про 54 вихованців. Проте тоді, в результаті переговорів, вдалось перевезти дітей у Донецьк. Виїжджати за кордон і діти, і їхні вихователі категорично відмовлялись, більше того, у вихованців немає належних документів для перетину кордону. Проте в понеділок, 14 липня, дітей таки забрали сепаратисти. Про це розповіла в.о. начальника управління інформаційної політики та з питань преси облдержадміністрації Олена Малютіна.

«Прямо зараз, незважаючи на обіцянки, дітей з Мар'їнського інтернату озброєні представники «ДНР» вивозять до Росії. Ні дозволу на вивезення дітей, тим більше згоди дітей у «ДНР» немає», – зазначає Малютіна. Наразі доля вихованців школи-інтернату невідома, очевидно, стосовно них знову вестимуться переговори.

Меру ж Донецька Олександрю Лук'янченку, який протидіє незаконному вивезенню дітей до Росії, погрожують фізичною розправою.

У ЄС ГОТОВИЙ ПАКЕТ
САНКЦІЙ ПРОТИ РОСІЇ

В Євросоюзі підготовлено пакет можливих більш жорстких санкцій проти Росії, проте які конкретні рішення буде ухвалено щодо цього, визначить розвиток ситуації у зв'язку з українською кризою, заявила 15 липня президент Литви Даля Грібаускайте. «Вирішено, що застосування підготовленого пакету економічних санкцій залежатиме від оцінки ситуації», – зазначила вона.

За її даними, перед засіданням Ради ЄС з цього питання «буде проведено дискусію». «Гарантувати, що той чи інший сектор російської економіки буде включено до санкційного списку, я не можу», – додала вона.

Напередодні президент України Петро Порошенко закликав Євросоюз дати оцінку фактам незаконного перетину російсько-українського кордону важкою військовою технікою і вогневих атак російських військових на позиції українських збройних сил. Також глава Української держави звернувся до одного з керівників ЄС Германа ван Ромпея з проханням включити українське питання до порядку денного наступного засідання Європейської ради.

НАДІЯ САВЧЕНКО
В ПОЛОНІ
У ЗАГАРБНИКІВ

Сестра затриманої російськими спецслужбами української льотчиці Надії Савченко Віра скасувала свою поїздку до Російської Федерації через загрозу можливого затримання. Росія почала кампанію з нейтралізації захисту Н.Савченко. Про це повідомляє Фонд «Відкритий діалог». Як стверджує консул України в Російській Федерації Геннадій Брескаленко, слідчий у справі Савченко Дмитро Маньшин повідомив йому про свій намір допитати Віру. Прогнозуючи можливе затримання і тиск на сестру, сторона захисту рекомендувала Вірі утриматися від поїздки.

«Тиск на Віру Савченко – це лише перший етап у кампанії з нейтралізації захисту Надії, яку розпочала РФ», – прокоментував представник Фонду Андрій Вальчишин. «Найближчим часом ми очікуємо спроби дискредитації і тиску не лише щодо близьких Надії, але також на адресу адвокатів, зокрема Марка Фейгіна, нашого Фонду та інших правозахисників», – додав він. «За нашими даними, кампанію з дискредитації захисту Надії Савченко курирує радник Путіна Владислав Сурков, якого вважають організатором антиукраїнської кампанії в російських ЗМІ в цілому і з висвітлення бойових дій на Сході України, зокрема», – повідомив А.Вальчишин.

Нагадаємо, українська льотчиця Савченко – доброволець батальйону «Айдар» майже місяць воюва-

ла в зоні АТО на Луганщині, разом з іншими солдатами потрапила у засідку біля міста Шастя й була вкрадена. Терористи вимагали за звільнення льотчиці свободи для чотирьох своїх бойовиків. 8 липня стало відомо, що Савченко перебуває у слідчому ізоляторі в Росії. Тоді ж у МЗС України заявили, що вивезення жінки-офіцера до Росії є підтвердженням того, що терористи діють за сприяння спецслужб РФ.

УКРАЇНСЬКО-
ЛИТОВСЬКО-ПОЛЬСЬКА
ВІЙСЬКОВА БРИГАДА

Польсько-литовсько-українську військову бригаду «УкрПолЛитБриг» буде створено найближчим часом. Про це повідомили в прес-службі президента України, посиляючись на результати консультацій президента Петра Порошенка з прем'єр-міністром Польщі Дональдом Туском.

Глава уряду Польщі підтримав позицію президента України щодо врегулювання ситуації на Донбасі. Порошенко подякував за підтримку та висловився за прискорення процедур щодо допомоги з боку Польщі, зокрема, передачі закуплених бронезилетів через митницю Польщі.

Туск погодився із необхідністю спрощення процедур та врегулювання цього питання. Він також висловив співчуття у зв'язку зі зростаючою кількістю жертв з боку українських Збройних сил у Донецькій та Луганській областях.

Сторони приділили велику увагу питанню створення польсько-литовсько-української військової бригади «УкрПолЛитБриг», зокрема, домовились підписати відповідну угоду найближчим часом.

Крім того, Порошенко поділився стурбованістю з приводу маніпуляцій та відвертої брехні з боку російської інформаційної пропаганди, яка поширюється в європейському медіапросторі.

ПАТРІАРХ КИРИЛО
ДО КИЄВА НЕ ПРИЙДЕ

Патріарх Московський і всієї Русі Кирило не планує відвідувати Київ в період святкування Дня Хрещення Київської Русі та під час проведення Собору єпископів УПЦ-МП, на якому обиратимуть нового Предстоятеля УПЦ.

Про це повідомляє прес-служба УПЦ – МП. Зазначається, що 27-28 липня в Києві відбудуться урочистості з нагоди Дня Хрещення Київської Русі та Дня пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира.

13 серпня в Святій Києво-Печерській Лаврі відбудеться Собор єпископів Української Православної Церкви Московського патріархату, який обере нового Предстоятеля УПЦ-МП. У ньому братимуть участь виключно правлячі і вікарні архієреї Української Православної Церкви Московського патріархату.

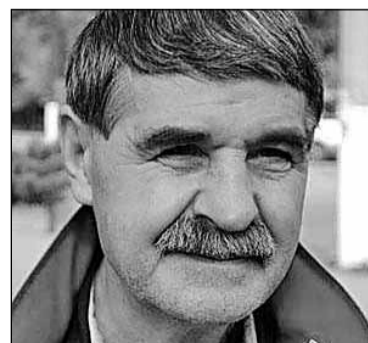
На Собор єпископів УПЦ-МП не планується запрошувати представників Московської Патріархії та інших помісних православних церков.

ПОЕТ ВАСИЛЬ
ГОЛОБОРОДЬКО
ЗАТИСНУТИЙ
У ЛУГАНСЬКУ

Відомий український поет Василь Голобородько продовжує жити на околиці Луганська, де відбуваються бойові дії. Покинути зону АТО він не може ані фізично, ані морально, ані фінансово.

«Я майже ізольований від суспільства. Вже пенсіонер, сиджу вдома. Але життя міняється. Ось пошти не було кілька днів. Ходити по вулицях боязно. У сусідній будинок вчора влучив снаряд. Тільки нікто не знає, чий. Відключили всі українські телеканали. Дивитися по кабельному можна тільки російські або розважальні... В деяких районах уже води нема. Привозять у цистернах», – коментує він.

«Оце Люба Голота звонила, пропонувала побути в Будинку творчості в Ірпені. Але там дорого все. Та й звідси ніяк виїхати. Син виїжджав крізь блок-пости, через Харків. А тепер треба чекати, поки Національна гвардія не зайде. Буду пересиджувати. Тікати мені нікуди. Та й не зможу залишити тут свій архів, матеріали, бібліотеку. Я побачив ще під час перебудови, коли їздив до Києва, що випав з обійми. Мої колишні друзі обросли новими знайомствами. Тому я так на Луганщині й залишився. Колись хотів обміняти житло на Львів. Думав, може, там відставникам чи колишнім чекістам незатишно стало, захочуть у свою рідну стихію, в Луганщину. Але ніхто не захотів. А продавати квартиру даремно – ціни впали наполовину. Чекатиму нормальної ситуації», – сказав В.Голобородько.

Василь Голобородько – український поет, що народився на Луганщині. Автор багатьох поетичних збірок, лауреат Шевченківської премії, премії Симоненка та Трублаїні.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Про співрозмовника:
Григорій ГРАБОВИЧ – відомий український і американський літературознавець, професор кафедри української літератури Українського наукового інституту Гарвардського університету, засновник і головний редактор часопису «Критика» (Київ), голова Наукового товариства імені Шевченка в США, почесний доктор Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка.

Народився 12 жовтня 1943 року в Кракові в родині мігрантів зі Львівщини. Вищу освіту здобув у Єльському та Гарвардському університетах, стажувався у Ягеллонському університеті (Польща). У Гарвардському університеті захистив докторську дисертацію на тему «Історія та міф козацької України у польському та російському романтизмі». 1983 року отримав у Гарварді звання професора української літератури.

Досліджує українську та польську літератури, міжслов'янські літературні зв'язки, проблеми теорії літератури. Визнаний авторитет у шевченкознавстві. Автор численних книг, наукових праць та статей у періодиці. Був президентом і одним із засновників Міжнародної асоціації українців (МАУ).

* * *

– Пане професоре, Ви багато років уважно спостерігаєте за тим, що відбувається в Україні, і нині, очевидно, непростий момент в українській історії. Як би Ви описали те, що зараз відбувається на Сході України?

– Очевидно, що це – війна, яка має нові й несподівані, гібридні, складні й небезпечні форми. І найнебезпечнішим є те, що ми можемо недооцінювати все те, що зараз відбувається. Є ризик примиритися з нашим внутрішнім бажанням бачити все крізь призму того, що все якось буде, ми все одно виграємо, внаслідок цього ми недооцінюємо небезпеку. Це – великий виклик для українського суспільства, бо це вже – питання існування в територіальних межах сучасної України, якою ми її знаємо.

– Чи може Україна вийти з цієї кризи сильнішою? Чи є підстави так вважати?

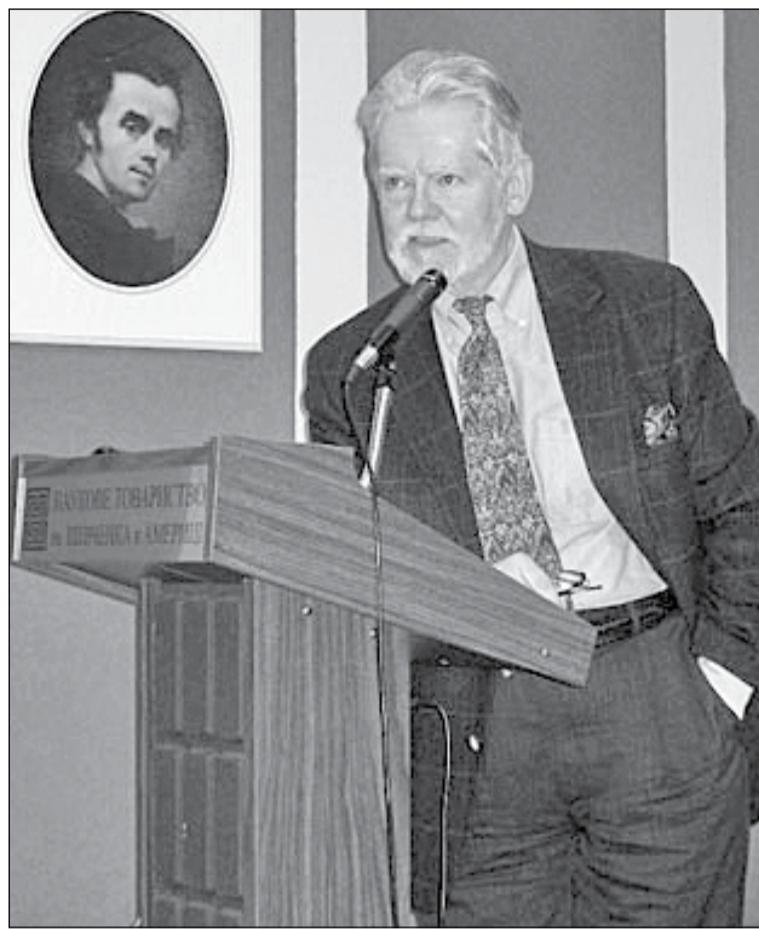
– Мені здається, що останні президентські вибори і певні моменти, які вимальовуються на тлі цих виборів, є дуже обнадійливими. Я думаю, що точно немає причин занепадати духом. З іншого боку, надмірний оптимізм чи надмірна готовність купитися на якийсь легкий вихід чи на якусь приманку, на кшталт тих обіцянок, що можна купити газ, але тільки від Росії, тільки за тією домовленістю, яку пропонують. Я в це точно не вірю, і радий бачити, що дуже багато людей при владі також не вірять у це.

– Петро Порошенко йшов на вибори під гаслом: «Жити по-новому». Я б попросила Вас проаналізувати його передвиборну програму і перші заяви щодо функціонування різних мов в Україні. Порошенко наполягає на тому, що державною мовою має бути українська, але в своїй передвиборній програмі каже, що для того, щоб забезпечити єдність української політичної нації, потрібно зберегти статус-кво в мовному питанні. Водночас,

мова є повноцінним складником цього протистояння. Дуже багато людей, які виступали проти Януковича і які були віддані українській справі, робили це російською мовою. Тобто, якогось мовного протистояння там не було. Але з іншого боку, це питання не зникло, і воно тепер активно використовується на Сході України.

– Ви кажете, що потрібен компроміс. Але яким чином його можна досягти? Чи існує загроза, що нові плани мовлення російською, які мають і західні держави, щоб протидіяти російській пропаганді і бути почутими на Сході України, призведуть до продовження політики русифікації?

– Я думаю, що найкраще ці питання розв'язувати в межах специфічної функціональності цієї дії, хоч це і звучить надто теоретично. Якщо йдеться про те, як звертатися до людей на Донбасі, то, мабуть, краще звертатися до них російською. Це питання тактики. Якщо ж йдеться про стратегію, я точно за те, щоб українська

Григорій Грабович – президент НТШ-А

ПРОФЕСОР ГРАБОВИЧ: «АКАДЕМІЮ НАУК УКРАЇНИ ПОРА РОЗПУСКАТИ»

Професор Грабович під час виступу на Міжнародній конференції «Мислити з Україною: Як Майдан змінює культуру?» Київ, травень 2014 р.

Українську державу за часів президента Януковича критикували за те, що українська мова недостатньо розвивалася.

– Мені здається, що потрібно мати і гнучкість, і принциповість. Знайти межу співіснування цих двох принципів не так просто. Мені пощастило бути на Майдані до того, як почали стріляти та вбивати, і я побачив там, що російська

мова була основним носієм українського сигналу. Інакше ми ризикуємо вступити в стан повзучої русифікації. Не можна допустити того, щоб українська мова була чимось недоступним чи небажаним в українському контексті. Як таке може бути, що в Україні – а Донбас ще є Україною, – ми не будемо спілкуватися українською мовою через те, що вона нібито дратує людей?

– Деякі активісти, які тікають зі Сходу, кажуть, що іноді спілкуватися українською мовою просто небезпечно для життя.

– Це страшно й дуже образливо. Я пам'ятаю з власних поїздок до Криму, як мене дратувало, коли в Ялті, чи якомусь іншому великому місті, була тільки одна книгарня, а в тій книгарні – тільки 3 чи 4 книги українською мовою. Це

було якихось п'ять чи вісім років тому. Це мене завжди дуже ображало, тим більше зараз. Я думаю, що над цим працюють спеціалісти з пропаганди, чи PR, чи з бойових дій, які можуть сказати людині, яка, наприклад, йде в розвідку, що не варто спілкуватися українською, бо це може зіпсувати всю справу. Але з іншого боку, є ціла гама різних мовних актів, на які потрібно звертати увагу, і принциповість у цьому питанні також має бути. Ми не можемо допустити ідеї про те, що українська мова раптом перестася бути «кошерною».

– У такій ситуації чи можливо взагалі будувати в Україні під гаслом «Жити по-новому» нову гуманітарну політику?

– Я думаю, що так. Я не знаю, чи варто починати з мовних питань, хоч вони є дуже важливими, і українська мова має бути затверджена всюди по Україні. Але, можливо, треба починати з того, що в Україні мусить бути нове обличчя, створити відчуття, що речі змінюються і вже ніколи не буде по-старому. Я дуже сподіваюся, що Порошенко і його новий уряд викликати довіру та показуватиме нове обличчя.

– Які кроки Ви запропонували б зробити в сфері гуманітарної політики?

– Всіх тих, хто працював до тепер – звільнити. Я почав би з Академії наук. Повністю розпустити її, починаючи з Патона та тих людей, які були при владі і за 23 роки незалежності скомпрометували її та довели українську науку до того стану, в якому вона є зараз. Англійською мовою це називається receivership, коли якась велика фірма банкрутує, і треба швидко призначити людей, які тимчасово нею керували б, щоб все не було розпродано і розгублено, як це було за часів приватизації на початку 90-х. Може, я неправильно це бачу, але я можу судити з тих малих відділів Академії наук, з якими маю справу. Скажімо, Інститутом літератури.

– Чи потрібна люстрація?

– Так. Обов'язкова люстрація. Програма «варягів» – запрошення професіоналів з-за кордону, які могли б поставити на ноги різні сектори. В Чехословаччині вже в 1920-х роках проводилася така політика. Тільки нещодавно розпочалися перші кроки в цій галузі в Україні. Донедавна західні дипломи тут не визнавалися. Тобто Гарвардський Ph.D. не визнавався, зате визнавалися свої, МАУ-Півські чи з «Кулька» – кульківські. Це ненормальна ситуація. Найважливіше, що потрібно зробити перед тим, як вирішити, чи розпускати когось, чи не розпускати – це переформатувати те, що є. Бо якщо зразу всіх розпустити, то Академію наук можуть розкрасти – бо це є майно, за яке вбивають людей. Але перш за все, треба зробити ставку на те, що має бути запроваджена нова культурна, наукова політика. Коли була остання українська партія, яка взагалі обговорювала такі питання як частину своєї передвиборної кампанії? Я такого не пригадую.

– Зараз українці обговорюють бронезилети і чи вистачає армії харчів...

– Воно так завжди було, і, на жаль, і надалі є. Я не кажу, що бронезилети не потрібні – вони дуже важливі, не можна посилати хлопців на війну без підготовки й захисту. Але не можна доводити ситуацію до того, що ми завжди говоримо тільки про танки, бронезилети чи газ, а гуманітарний сектор залишається на останньому місці. Бо він, в будь-якому разі, за Януковича точно був на останньому місці.

– Чи потрібно Україні для нової культурної політики Міністерство культури?

– Так, тому що немає громадянського суспільства, немає взагалі інституцій, які нормально функціонували б, і залишити це все для ринку? Це означатиме, що все піде на дно. Але передавши все це під керівництво держави, треба подбати про те, щоб люди, які б цим займалися, були адекватними. Невже в Україні не можна знайти адекватних людей?

– Чи бачите Ви нині в Україні якісь культурні проекти, які викликають у Вас повагу і Ви вважаєте, що саме ці люди могли б стати

новими лідерами і допомогти Україні подолати спадщину минулого?

– Я не певен, що їх багато. Але навіть якщо їх і небагато, такі речі, як Інститут національної пам'яті – це дуже потрібна та дуже важ-

необхідно посилювати. Найважливіше, як на мене – це домогтися, щоб цілий гуманітарний, культурний, освітянський сектор став пріоритетним. Я не знаю, яка в Порошенка буде політика щодо цього.

українській літературі, і такий підхід досі викликає в декількох обурення. Наведу думку завідувача кафедри української літератури Львівського університету Тараса Салиги, який каже, що Грабовичу ні-

недовіру до Заходу – ксенофобію. Це твердження є ксенофобським та антиінтелектуальним. Про які короткі штандці постмодерну тут говориться?

– Якщо говорити про Шевченка в рік його двохсотліття, то, як Ви вважаєте, чи було гідно вшановано його пам'ять?

– Питання було б таким – а що зробив Львівський університет чи ця кафедра для гідного вшанування Шевченка? І взагалі – не тільки пан Салига чи Львівський університет – що Україна зробила для гідного вшанування Шевченківського року?

– На Вашу думку, що Україна мала б зробити для того, щоб гідно вшанувати пам'ять Шевченка?

– Вона дуже багато чого не зробила, оскільки багато заходів планувалися ще до революції, хоча деякі з них і були запущені вже у вересні та жовтні. Я не знаю, чи Ви пригадуєте, які мали бути Шевченківські святкування разом із Путіним та іншими російськими міфологемами. Я думаю, що все це певною мірою ілюструє патологічну ситуацію в плануванні науки в Україні.

– У березні через постреволуційні події Україна, можливо, була не готова. Але зараз що ще можна зробити для того, щоб гідно вшанувати 200-річчя Тараса Шевченка?

– Не знаю, чи сподобається така моя відповідь, але почати треба з того, щоб таких шевченкознавців усунути, бо вони отруюють криницю. Тому що шевченкознавство, яке себе позиціонує в душі, що все те, що йде з-за кордону, треба поборювати, не доведе ні до чого. Шевченко – це спільна для всіх українців спадщина, а не тільки здобуток ура-патріотів. Мені здається, що одним із головних компонентів гідного й розумного усвідомлення самого явища Шевченка і його ролі в українському контексті є вміння розрізняти науку і ненауку, справжнє дослідження і ура-патріотизм або навіть дезінформацію.

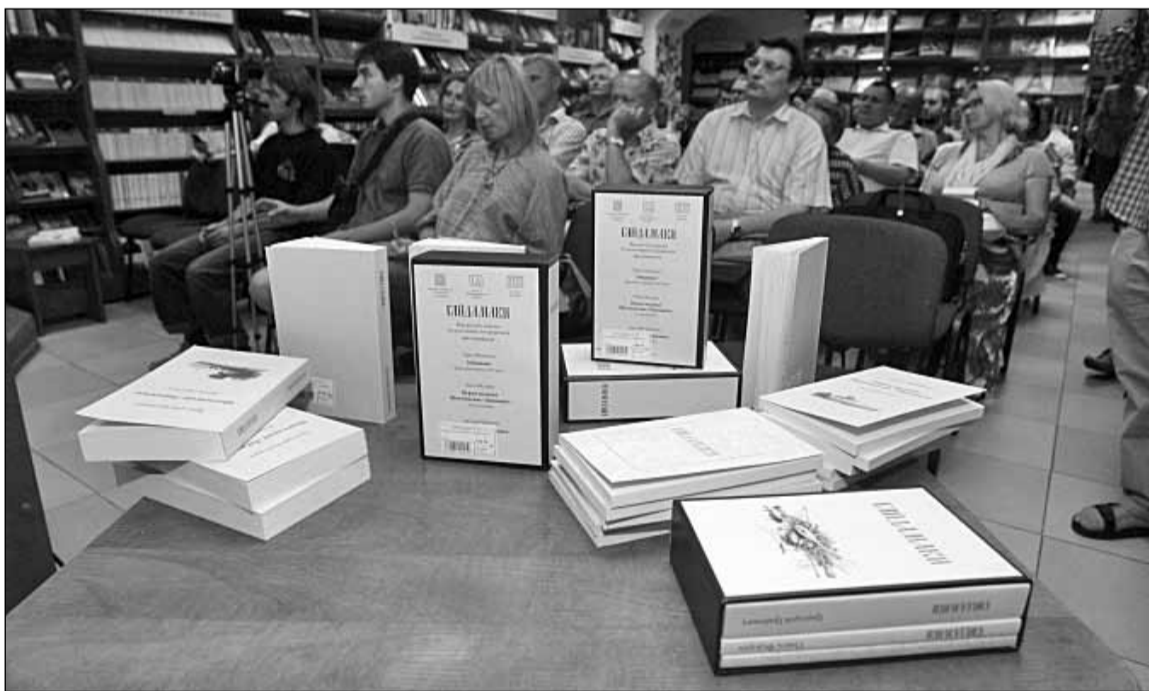
– Що робити з Шевченківською державною премією?

– Я не знаю, нехай вирішують люди. Питання, яке потрібно поставити: чи ми задоволені тим, якими призначеннями себе проявляє ця премія?

– Багато говорять про те, що премія дискредитована після останніх нагород, проте, що сенсу вона більше не має, а дехто вважає, що це все ще важливий стимул для розвитку культури.

– Фундаментальне питання полягає в тому, що треба мати нове покоління людей і нові критерії, за якими ця премія має вручатися. Якщо це буде постарому, за принципом кумівства чи віддзеркалення цінностей чи комітету, що її присуджує, то нічого не зміниться. Тут потрібні фундаментальні зміни.

Розмову провела
Мар'яна Драч
Радіо «Свобода»

Григорій Грабович презентує перше в історії факсимільне видання Шевченкової поеми «Гайдамаки»

ливі річ для реформування кураторства над українськими архівами. Ще за часів Ющенка архіви були передані під кураторство комуністам, які багато чого зіпсували.

– На Вашу думку, чи чує українське суспільство голос інтелектуалів?

– Я побоююся, що не дуже, але нам важко впевнено говорити і робити якісь заклики в революційній чи військовій ситуації. Але, з другого боку, це неминуче, ми мусимо намагатися це робити. Я не певен, що українське суспільство чує інтелектуалів, що воно готове дослухатися до них. Але є різні ініціативи, припускаю, що їх

– Це, як на мене, відкрите запитання, адже і в його передвиборчій програмі мало уваги присвячено гуманітарній сфері.

– Я боюся, що гуманітарні питання знову опиняться на останньому місці. Ось інший приклад: Україна нині опинилася в епіцентрі новин, це можливість, яку можна використати для просування власної концепції того, що таке Україна, які вона має потреби і пріоритети. Але Україна не має необхідних структур та матеріалу, з яким вона могла б іти до світової спільноти.

– Ви – автор книги про Шевченка як міфотворця в

коли не вдасться зняти з іконостасної стіни української оселі Шевченків образ, поміж образами Богоматері і розп'яттям Христовим. «Це духовна потреба молитися до свого рятівника, перед яким капітулює у «куценських штандцях» так званий постмодерн». Чому Ви проти міфів, які допомагають карбувати ідентичність?

– Як на мене, це – аналог російської пропаганди. Так говорить Кисельов. Це нонсенс. Біда в тому, що він спирається на щось ендемічне, укорінене в колективній пам'яті і, зокрема, на виплекану за радянських часів

ПАМ'ЯТЬ

З Москви прийшла жаклива звістка – померла Валерія Новодворська. Україна втратила справжнього й безкомпромисного друга. Таких в Росії, навіть серед опозиціонерів, не знайти.

Вона народилася в білоруському місті Барановичі в 1950 році. Її батько був інженером, мати – лікарем. Обидва були членами КПРС. Прадід і дід були революціонерами. Останній воював в армії Будьонного. Напевно, найголовнішою людиною в її житті була бабуся, яка її правильно виховала.

Як згадувала Валерія Іллівна, її антирадянські погляди сформувалися під впливом того, що вона дізналася про ГУЛАГ і суд над письменниками Синявським і Даніелем.

Вступивши в 1968 році до інституту іноземних мов ім. Тореца (відділення французької мови), вона вже в 1969 році створила підпільну антирадянську студентську організацію У грудні того ж року в Кремлівському палаці з'їздив розповсюдила листівки з власним антирадянським віршем «Спасибі, партія, тобі!». Невдовзі була заарештована КДБ за звинуваченням в антирадянській агітації й пропаганді (ст. 70 КК РРФСР) за поширення листівок із критикою введення військ Варшавського пакту до Чехословаччини в серпні 1968 року. Її помістили в одиночну камеру Лефортовської в'язниці. З 1970 по 1972 рік тримали в психіатричній лікарні Казані.

Після звільнення займалася розповсюдженням самвидаву, брала участь у різних дисидентських об'єднаннях і організаціях. Неодноразово була заарештована, знову поміщена до катівень репресивної психіатрії Москви.

Серед дисидентів вирізнялася вкрай радикальними поглядами стосовно СРСР, радянської влади та КПРС. Виступала проти Горбачова, коли стало ясно, що він не має наміру проводити курс демократичних реформ. У вересні 1990 року після публікації в газеті «Вільне слово» статті під заголовком «Хайль, Горбачов!» і виступів на мітингах, де вона розривала портрети Михайла Горбачова, звинувачувалася в публічній образі часті й гідності президента СРСР та образі державного прапора. Але часи були вже дещо інші і «чорний ворон» за Валерією Іллівною того разу не прийшов.

Коротко описати різноманітну політичну та публіцистичну діяльність Новодворської не видається можливим. Занадто багато вона виступала й писала. Автор книг «По ту сторону відчаю», «Над прірвою в брехні», «Мій Карфаген повинен бути зруйнований (філософія історії Росії)». При цьому володіла англійською та французькими мовами, читала по-італійськи й німецьки, говорила по-білоруськи.

Валерія Іллівна завжди виступала на підтримку державної незалежності республік колишнього СРСР. За цю діяльність була нагороджена Лицарським хрестом Ордена Великого князя Литовського Гедімінаса за захист інтересів Литви.

Вона завжди виступала на боці України. У 1990 році хрестилася. Належала до Української автокефальної православної церкви, виступала з різкою критикою Російської православної церкви, яку називала «філією путінського ЧК».

Будучи відважною людиною, вона не звертала уваги на гавкіт захисників так званого «русского

Радикалізм її висловлювань був реакцією принципової людини на конформізм російського життя, породжений, своєю чергою, насамперед радянським досвідом.

Новодворською захоплювалися і її ненавиділи. Деякі навіть після її смерті не можуть відмовитися від грубощів на її адресу. Але вона нікого не залишала байдужим. Звичайно, Валерія Іллівна, демократ і ліберал, розуміла, що найближчим часом на Росію не чекає нічого доброго. Але це не заважало їй залишатися оптимістом і завжди чинити по совісті. Це в ній і приваблювало навіть опонентів.

Усе своє життя Валерія Новодворська присвятила боротьбі з тоталітаризмом

КОЛИ У ЗАСВІТІ ВІДХОДИТЬ ДРУГ

У Москві померла Валерія Новодворська

Україна в серці Валерії Новодворської посідала таке ж місце, як і поневолена путінізмом Росія

мира». Від неї російський читач і слухач дізнався про героїв України: Степана Бандеру, Романа Шухевича, незламних вояків УПА, українських дисидентів, які страждали, мучилися, але на калялися на безкраїх просторах ГУЛАГу. Треба було мати велику мужність, щоб проти офіційної позиції ще до Майдану закінчувати свої виступи закликом «Слава Україні!» і «Героям слава!». У сучасній Москві за це можна позбутися життя чи здоров'я.

У російському суспільстві, яке все ще з великими труднощами долає тяжкі наслідки радянської двозначності (та й чи долає?), Новодворська, здавалося, взагалі не уявляла собі, що означає говорити не те, що думаєш. Саме тому в неї ніколи не було жодних політичних перспектив, і свій шлях в житті вона, дисидент і публіцист, вибрала правильно.

Ерудит й інтелігент, Валерія Новодворська завжди писала цікаво. Але, що дивовижно, в своїх політичних прогнозах вона майже ніколи не помилялася. І грікі наслідки двох воєн у Чечні, і рух Росії до авторитаризму вона передбачала давно.

Валерія Новодворська ніколи не обіймала жодних посад, якщо не зважати на лідерство в незв'язаній владою партії «Демократичний союз».

Взагалі-то, її неможливо було уявити собі ні в якому кабінеті, навіть директора найдемократичнішої неурядової організації.

Але, парадоксальним чином, з усіх учасників дисидентського руху шістдесятих-вісімдесятих років цілком успішна професійна «кар'єра» склалася лише в Новодворської.

Ймовірно, саме тому, що вона всю останню чверть століття займалася тим, що вміла найкраще – писати й говорити. А це єдине, що дозволено дисиденту в Росії, яка, навіть якщо слідувати офіційному шкільному курсу суспільствознавства, належить до країн з «підданською» політичною системою.

Тобто такою, коли участь громадян у політиці обмежена, а незгода з владою засуджується не лише нею самою, а й більшістю людей. У

цих умовах російським Вацлавом Гавелом або Лехом Валенсі з'явитися на історичній сцені майже неможливо, та й немає звідки.

Людина, яку примусово заточили на два роки в казанську психіатричну в'язницю за часів Брежнєва, Валерія Новодворська стала в Росії, можливо, найміцнішим і найвідомішим представником класичного консерватизму, свого роду російським Вільямом Баклі. Але разом з тим вона водночас була й російським Вацлавом Гавелом, і російським Лехом Валенсою.

Якось довелося чути Валерію Іллівну в одній з програм радіостанції «Ехо Москви». Тоді весь світ гадав, чи підпише Янукович угоду про асоціацію з ЄС, чи Путін зуміє цю угоду перешкодити. Нині це здається деякими чарами, але Новодворська висловила тверду впевненість, що українці не пробачать зради своїх устремлінь до Європи, якщо тодішній президент посміє не поставити свій підпис у Вільнюсі. На дещо здивоване запитання ведучої, що ж буде тоді, Валерія Іллівна, не вагаючись, відповіла: «Майдан!» І додала, що він змете київську злочинську владу. Мало хто тоді володів таким даром політичного пророцтва.

Московські пропагандисти за вказівкою Кремля зробили з Правого сектора і так званих бандерівців страшилку для російського обивателя. Градус ненависті до Майдану й наступних подій піднявся до точки кипіння. І в цей досить небезпечний період саме Новодворська робить телеролик і звертається з відозвою до Правого сектору. У ньому вона закликала стояти до кінця проти російських загарбників Криму.

Під крики російських шовіністів, що Крим – наш, вона закликала зі зброєю в руках боротися проти путінських окупантів, так як це робили герої УПА. Погодьтеся, що не кожен противник Путіна і його загарбницької політики в Росії піде на таке.

Так і згадуються слова з пісні Володимира Висоцького про друга, який не повернувся з бою. Саме з битви не повернулася Валерія Новодворська. З битви за нову Росію й нову Україну. Вона була справжньою російською патріоткою. Не того казенного штибу, які вішають на себе колорадські стрічки і спливають слиною в ненависті до Майдану й України. Ні, справжній російський патріот, яким вона була, не може бажати перемоги Путіну та його режиму. Навпаки, він бажатиме його поразки й перемоги української армії у протистоянні із загарбниками. Як казала Валерія Новодворська, «в дні, коли Путін прагне проковтнути Україну, кожна порядна людина на землі вважає себе українцем». Коло таких людей в Росії дуже вузьке і тим гіркіша втрата головного їхнього бійця.

Новодворська мужньо боролася з хворобою, від якої страждала багато років. Не може людина вийти здоровою з рук катів у білих халатах в радянських психіатричних катівнях.

Ще на початку 2000-х вона сказала якось у редакції журналу «Новое время», що її хвороба ніщо порівняно з хворобами Росії й російського суспільства. І коли вона бореться з ними, то про свої забуває.

Підступна хвороба її не забула і вирвала з лав наших друзів. Вона була героєм не тільки російського, а й українського фронту. А герої не вмирають.

Григорій Рейхель,
Костянтин Егерт

В АМЕРИЦІ

США НЕ ОГОВОШУВАТИМУТЬ ПРО ЧАС ВВЕДЕННЯ НОВИХ САНКЦІЙ ПРОТИ РОСІЇ

За словами представника Білого дому, США та їхні союзники в ході консультацій з питання введення нових обмежувальних заходів проти Москви, зійшлися на думці, що Росія «поки не вжила всіх необхідних кроків для врегулювання української кризи»

У Вашингтоні, однак, не мають наміру заздалегідь оголошувати про час введення і характер можливих нових санкцій у зв'язку із ситуацією в Україні, оскільки не вважають цей крок правильним зі стратегічної точки зору, заявив 15 липня представник Білого дому Джош Ернест.

«Для нас не буде стратегічно вигідним заздалегідь повідомляти про час і цілі можливих санкцій», – сказав він на брифінгу у Вашингтоні. При цьому він знову наголосив, що в разі «відсутності необхідних кроків, РФ ризикує зазнати застосування нових санкцій, як це відбувалося раніше».

БАРАК ОБАМА І ФРАНСУА ОЛЛАНД ОБГОВОРИЛИ СИТУАЦІЮ НА СХОДІ УКРАЇНИ

Президент США Барак Обама провів 15 липня телефонну розмову з президентом Франції Франсуа Олландом з метою обговорити ситуацію на Сході України.

Лідери двох країн погодилися, що вони воліли б укладення двосторонньої угоди про припинення вогню при повній підтримці Росії та мирне вирішення конфлікту, включаючи звільнення всіх заручників. Проте, за відсутності значних зусиль з боку сепаратистів вступити в переговори або виконувати угоду щодо припинення вогню, президент США зазначив, що «ми поважаємо відповідальність українського уряду за підтримку громадського порядку в країні і захист населення».

Глави двох держав дійшли також висновку, що на Росії лежить відповідальність за припинення дестабілізуючих дій, у тому числі: відмова від згоди і сприяння при транзиті зброї і бойовиків через кордон; відмова від нарощування

військової потужності біля кордону; призупинення триваючої прямої й непрямой підтримки воєнних сепаратистів.

ДЖОЗЕФ БАЙДЕН: «РОСІЯ МАЄ ВІДПОВІСТИ ЗА ПОСТАЧАННЯ ЗБРОЇ ТЕРОРИСТАМ»

Віце-президент США Джозеф Байден мав чергову телефонну розмову з президентом України Петром Порошенко, під час якої вони обговорювали ситуацію у Східній Україні. Про це 15 липня повідомив офіс віце-президента при Білому домі.

У повідомленні зазначається, що президент Порошенко сказав віце-президентові США, що український уряд запропонував кілька місць – в Україні, Росії, та інших країнах, – для переговорів стосовно припинення вогню з проросійськими сепаратистами, але що всі ці пропозиції було відхилено або Росією, або сепаратистами.

«Джозеф Байден схвалив тривалі зусилля України, спрямовані на переговори з приводу припинення вогню і сценарій реалізації мирного плану президента Порошенка, метою якого є виведення України на довгостроковий шлях до стабільності», – йдеться у повідомленні.

Дж.Байден також сказав президентові України, що Сполучені Штати обговорювали зі своїми партнерами з міжнародної спільноти потребу закликати Росію до відповідальності за її постійну підтримку сепаратистів, у тому числі передавання їм зброї та військового обладнання через кордон.

Як зазначається в повідомленні, Джозеф Байден домовився з Петром Порошенком про необхідність швидко ввести в дію місію з моніторингу кордону в Україні від Організації з безпеки і співробітництва у Європі (ОБСЄ), чії функції може бути потенційно розширено до моніторингу майбутнього припинення вогню, і про необхідність негайного звільнення українських заручників, захоплених сепаратистами.

НОВИЙ ПОСОЛ США В РОСІЇ – ДЖОН ТЕФТ

Президент США Барак Обама офіційно висунув кандидатуру Джона Тефта на посаду нового посла в Росії. Дипломат-ветеран після затвердження його кандидатури Сенатом вирушить до Москви в час найгірших відносин із Вашингтоном з часів «холодної» війни – після анексії Росією українського Криму і в час підтримки нею збройних сепаратистів на Сході України.

Мало хто з кар'єрних дипломатів так «настовбурчує шерсть» Москві, як 64-річний Джон Тефт, фахівець із пострадянської частини світу. Підозри й страху Росії походять з його дипломатичної служби при прозахідних урядах України й Грузії, що

прийшли до влади внаслідок «кольорових революцій», у влаштуванні яких Москва звинувачує Вашингтон.

Тефт відіграв помітну роль у реакції США на Помаранчеву революцію в Києві 2004 року. А 2008-го він був послом у Тбілісі в час короткої війни Росії проти Грузії, і Москва вірить, що, зокрема, він заохотив президента Грузії М. Саакашвілі до різких дій обіцянками військової підтримки. Ще одна з посад Тефта – посол у Литві на початку 2000-х. Росія вважає, що й там він «накручував» цю країну проти Кремля. Тож у Москві впевнені, що саме Джон Тефт заклав і підвалини для скинення режиму Віктора Януковича в Україні, хоча на час початку тих подій восени 2013-го він уже залишив посаду посла.

МАЯМІ ПОСТУПОВО ЙДЕ ПІД ВОДУ

«Перлина Флориди» місто Маямі поступово йде під воду, але ціни на нерухомість не знижуються, а будівництво йде повним ходом. Про це написала в своїй аналітичній статті впливова британська газета The Guardian.

Втім, місто на півдні Флориди сильніше за інших відчуває на собі проблеми, пов'язані зі змінами клімату. Під особливою загрозою перебуває курорт Маямі-біч, розташований на острові. Проблема стає особливо відчутною навесні й восени, в період високих морських припливів, коли морською водою затоплюються крамниці й будинки, і життя міста паралізується.

Ситуацію погіршують ґрунти, на яких стоїть місто, – вода заповнює порожнечі пористого вапняку, а потім піднімається вгору водостоками й затоплює вулиці. Стічні води виштовхуються нагору, забруднюючи чисту воду.

Для реконструкції доріг та інші проекти, які можуть стримати наступ океану, планується вже найближчим часом вкласти 1,5 мільярда доларів. Але вчені вважають, що це навряд чи дозволить довести протистояти стихії. Навіть якщо вже завтра всі викиди вуглекислого газу припиняться, в атмосфері залишаться доволі багато цієї речовини, котра розігріває нашу планету й спричинює танення льоду. Таким чином, у майбутньому запобігти зчезненню Маямі під океанічними водами навряд чи вдасться.

СЕРЖАНТ БОВ БЕРГДАЛ ЗНОВУ В ЛАВАХ АМЕРИКАНСЬКОГО ВІЙСЬКА

Американський сержант Бов Бергдал, недавно звільнений з 5-літнього полону в Афганістані, 14 липня повернувся на військову службу після проходження курсу реабілітації. Про це повідомив телеканал CBS.

Бергдала зарахували до складу частини, яка базується на військовій базі в Сан-Антоніо (штат Техас). Однак реально Бергдал повернеться на службу після того, як закінчиться розслідування всіх обставин і фактів довкола його зникнення й полону. Повідомляється, що найближчим часом з сержантом проведе бесіду генерал-майор Кеннет Даль, який очолює розслідування цієї справи.

Бергдал пропав після того, як залишив американську базу в афганській провінції Пактика 29 червня 2009 року. Невдовзі стало відомо, що він перебуває в полоні в талібів. В кінці травня було оголошено, що сержанта після 5 років полону було звільнено в обмін на п'ятьох командирів «Талібану», які утримувалися в тюрмі на базі Гуантанамо.

ПРОГНОЗИ І РЕАЛЬНІСТЬ

Впливова й популярна американська газета The Wall Street Journal проаналізувала власний прогноз 25-річної давності, зазначивши, що експерти правильно назвали важливі тенденції розвитку людства, допустивши серйозні промахи в деталях.

«Якій версії ви віддасте перевагу: тій, в якій ми живемо, чи альтернативній, заснованій на мріїх двадцятип'ятирічної давності? Виберете останню – потрапите у світ, де автомобілі їздять зі швидкістю 100 миль на годину, де Бангладеш є економічним гігантом і де рясніють дивовижні варіанти Siri і Google Glass, хоча їх винайшли зовсім не Apple і Google», – пише журналіст і письменник Джордж Андерс.

Прогноз на найближчі десятиліття було опубліковано в WSJ 23 червня 1989 року, до сторіччя газети. У ньому не передбачалося виникнення соціальних мереж, хоча прогнозувалося вибуховий розвиток технологій. Так, наприклад, прогнозувалося, що в 2014 році космоплани розвиватимуть швидкість, яка в 25 разів перевищуватиме швид-

кість звуку, а політ з Каліфорнії до Нью-Йорка займе замість нинішніх шести всього одну годину. У світі, прогнозувала газета, тероризм ніколи не порушуватиме діяльність летовищ, а тому таких явищ, як огляди з метою безпеки валіз, взуття й одягу пасажирів не існуватиме.

Для перетворення жирної і смаженої їжі на низькокалорійні ласощі, писала в 1989 році The Wall Street Journal, людство винайде синтетичний жир, а Китай і СРСР, як передбачалося, залишаться під гнітом «безглуздої бюрократії й безкомпромисного комунізму». 25 років тому експерти вважали, що провідними державами світу стануть Таїланд і Малайзія, а також Бангладеш і Зімбабве. За дивним збігом, ювілейний випуск The Wall Street Journal вийшов друком у червні 1989 року, а всього через п'ять місяців падіння Берлінського муру звело нанівець геополітичні прогнози газети. Незабаром вир інших подій поклав кінець радянському комунізму. Події розвивалися набагато швидше, ніж очікували журналісти.

ЗАПУСК «АНТАРЕСА» У ВІРДЖІНІЇ

Експортні можливості України величезні, заявив голова Державного космічного агентства України Сергій Засуха. Він також додав, що Україна не повністю використала свій науково-технічний потенціал і вже співпрацює з компанією «Боїнг» у проекті «Морський старт» та з компанією «Орбітал» в реалізації проекту «Антарес» – серії з десяти запусків. На даний момент відбулося три успішні запуски. В рамках проекту «Вега» Україна розробляє двигун верхнього ступеню ракети. Також українські підприємства можуть запропонувати своїм американським партнерам технології, пов'язані з лазерною гідроскопією, системами зближення та обслуговуванням апаратів на орбіті.

«Це той наборок, який не був реалізований у програмі запуску на Місяць. Це можливості української галузі в двигунобудуванні. Ми могли б подвоїти наші експортні можливості», – заявив Сергій Зауха.

Голова американо-української ділової Ради Морган Вільямс вважає, що Україна має майбутнє в космічній галузі. Він сподівається, що нинішній уряд докладе зусиль для активізації діяльності у цій сфері.

«Що стосується Росії, то вона, на жаль, сама створила такі умови своєю агресією й анексією Криму, що сьогодні, звичайно, про співпрацю, в тому числі в космічній галузі, важко говорити», – заявив посол України в США Олександр Моцук.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: www.sumafcu.org

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

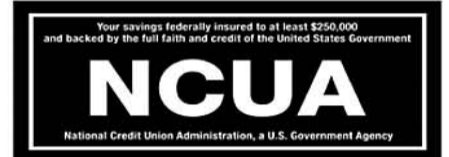
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

ЛІТО – пора відпочинку і подорожей. Вирушайте у дорогу з кредитною картою SUMA VISA, яка має низький збір за міжнародні транзакції – від 0.8% до 1%.

Задумайтесь, чи варто далі платити за оренду житла, чи краще стати власником?

Наприклад, при купівлі кондо або CO-OP за \$200,000 із першим внеском \$20,000 та іпотекою у \$180,000 при 3.00% річних оплата буде така:

Кредит - \$759.00 Послуги - \$150.00 Податок - \$250.00 Разом - \$1,159.00

Не думайте довго, бо ціни на нерухомість зростають!

Перевірте, де ваші ощадності. Якщо в нас, будьте спокійні. Якщо ні, то скільки дивидендів вони платять?

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні дивиденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках. Телефонуйте 914-220-4900.

СПЕЦІАЛЬНІ ВИЩІ ВІДСОТКИ НА

Сертифікати

1.61%
*APY

Термін вкладу
5 років

0.60%
*APY

Термін вкладу
9 місяців

Примітка: *APY = Annual Percentage Yield. Річна дохідність відсотків. Мінімальний внесок \$500. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Заробіток на рахунку може бути нижчий у зв'язку з оплатою штрафів, котрі можуть бути стягнені за дострокове зняття грошей. Річна дохідність відсотків на сертифікати залишається незмінною протягом терміну. Після закінчення терміну дії даної пропозиції річна дохідність відсотків (APY) може змінюватися щодня без попередження. Існують вимоги на право членства в УФКС. Звертайтеся до нас за додатковою інформацією. УФКС федерально застрахована Національною Адміністрацією Кредитних Спілок (NCUA)

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION **УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА** **877-968-7828**

MAIN OFFICE | 824 E. Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH OFFICES ALBANY, NY 518.266.0791 SACRAMENTO, CA 916.721.1188 SYRACUSE, NY 315.471.4074 BOSTON, MA 781.493.6733 PORTLAND, OR 503.774.1444 BUFFALO, NY 716.847.6655 VANCOUVER, WA 360.597.2096

Federally insured by NCUA
EQUAL HOUSING LENDER

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

9.99%
APR*

VISA PLATINUM
Credit Card

**Виповніть Аплікацію
Онлайн**

Без Щорічної Оплати

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**Full
Financial
Services**

*Annual Percentage Rate. Річна % ставка на день 6 грудня 2013р. становить 9.9%. Сконтактуйтеся з Касою "Самопоміч", щоб довідатися сучасні ставки, які міняються. Ця пропозиція чинна від 6 грудня 2013 р. і може бути скасована без попереднього повідомлення. Тільки для дійсних і нових членів Кредитівки. За додатковою інформацією телефонуйте на № 888.222.8571.

Фотогалерея «НГ»

МИТТЄВОСТІ ФУТБОЛЬНОГО СВЯТА

Brasil
2014

От і закінчився 20-й чемпіонат світу з футболу в Бразилії, який подарував людям стільки незабутніх миттєвостей. Причому не тільки запеклим фанатам футболу, а й усім, кого захоплює боротьба тіла й духу, хто зачаровується двобоєм людських можливостей і характерів. 20-й мундіаль увійде в історію як справжнє футбольне свято, на якому в чесній і безкомпромісній боротьбі визначався сильніший, на якому

мало кому відомі хлопці з Коста-Ріки змусили капітулювати грандів, на якому колись могутня збірна Бразилії програла німцям з неймовірно розгромним рахунком – 1:7. А ще, звісно ж, незабутнім фіналом, у якому в рівній і красивій боротьбі все ті ж німці здолали аргентинців і стали чемпіонами.

Торнадо емоцій, сльози і вибухи радості, вболівання криком до хрипоті за своїх, справжній карнавал-

маскарад на трибунах і чуття єдиної родини землян – ось що таке 20-й футбольний чемпіонат. Він посоромив тих, хто стверджував перед його початком, що гра ця своє вже віджила і зробилася нецікавою. Ні, не віджила! А зробилася ще цікавішою, й ще раз, вже вкотре довела, що дарує й даруватиме людям радість та насолоду, по праву ймену-ючись королем спорту.

Фото Reuters

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку український м'ясний магазин пропонує широкий вибір вуджених домашніх ковбас та свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours
Monday – Thursday 8:00 am – 6:00 pm
Friday 8:00 am – 7:00 pm
Saturday 8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION

Самопоміч (Н.Дж.)
Федеральна Кредитна Спілка

Toll Free:

1-888-BANK UKE

www.bankuke.com

SUMMER MORTGAGE SALE!

10 YEAR FIXED - 3.00% APR*

15 YEAR FIXED - 3.00% APR*

20 YEAR FIXED - 3.75% APR*

Сертифікати

до 2.07% APR*

Principal Office
851 Allwood Road
Clifton, NJ 07012
(973) 471 - 0700

Botany Village Office
237 Dayton Ave.
Clifton, NJ 07011
(973) 772 - 0620

*Rates are effective June 18, 2014 and are subject to change.

APR is Annual Percentage Rate.

Страхування життя – чому я маю вибрати УНСоюз?

“ Страхування життя та ануїтети УНСоюзу є доступними за цінами і простими в розумінні. Коли купуватимете продукти УНСоюзу, можете бути впевненими, що вас обслужать ввічливі професійні двомовні співробітники, які роз'яснять, який саме продукт найбільше відповідає вашим конкретним потребам. ”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ,
НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС –
ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік - 80 доларів
На півроку - 40 доларів
На три місяці - 25 доларів

Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

ФЕСТИВАЛІ

Ще рік тому на цьому самому місці, проводячи традиційний фестиваль під закликом «Збережімо Союзівку!», ніхто навіть у страшному сні не міг передбачити, що через рік це тривожне гасло набере зовсім іншого, доленосного звучання, – «Збережімо Україну!» Саме таким був головний лейтмотив VIII фестивалю української культури на Союзівці, в Кетскільських горах, який відбувся 11-13 липня з ініціативи Української Народної Фундації при Українському Народному Союзі та під патронатом посольства України в США.

Про це говорив президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, урочисто відкриваючи фестиваль й наголошуючи, що сьогодні на цьому велетенському українському Майдані в Америці «з журбою радість обнялися». Про це говорив і генеральний консул України в Нью-Йорку Ігор Сибіга, вітаючи багатотисячний глядацький зал під відкритим небом від імені посла України в США Олександра Моцика, генерального консульства Української держави в Нью-Йорку й від себе особисто. «Україна сьогодні нагадує ніжну, тендітну, беззахисну квітку, але в цієї квітки міцне коріння й неймовірна жага до життя...», – сказав він. Про це говорила й Рома Лісович, скарбник УНСОюзу, одна з головних рушійних сил фестивалю, підкреслюючи, що головна його мета «об'єднати українців і неукраїнців задля підтримки та єдності України».

Союзівка – це назва українського культурного центру й відпочинкової оселі в Кергонксоні (штат Нью-Йорк). Ділянку площею понад 100 гектарів для потреб української громади придбав у 1952 році Український Народний Союз, братська організація, створена ще у 1894 році. Восьмий рік поспіль тут у липні відбуваються грандіозні фестивалі. Головними спонсорами цього річного свята виступили українські кредитівки «Самопоміч» (Нью-Йорк), СУМА (Йонкерс) та міжнародні авіалінії UIA.

Основній концертній програмі у п'ятницю ввечері, 11 липня, передувала «Гала-коктейль-бенкет» за участю таких зірок як Руслана Лижичко, Олег Скрипка, Василь Попадюк, під відкритим зоряним небом, на підтримку сиріт і вдів загиблих та поранених в боротьбі за Україну. Головними його організаторами виступили Українська Народна Фундація та Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК). Попри

те, що вартість квитка була не зовсім посиленою для широкої публіки (200 доларів на особу), в цій добродійній акції взяли участь понад 150 осіб.

«Ми надзвичайно вдячні всім, хто так чутливо відгукнулася на цей заклик, – сказала в інтерв'ю нашому тижневику Оксана Третьяк, координатор культурно-мистецьких імпрез УНСОюзу й одна з основних організаторок традиційного фестивалю української культури на Союзівці. – Особисто мені було зворушливо бачити молоді обличчя, особливо з новітньої імміграційної хвилі, багато з яких досі ніколи не зустрічала на велелюдних громадських імпрезах. Виручені кошти буде надіслано через ЗУАДК в Україну...»

Цьогорічний фестиваль на Союзівці був за всі вісім років його існування найвелелюдніший. Але якщо традиційно щороку більшість їде сюди з усієї Америки й Канади зарядитися й під-

Співає «голос Київського Майдану» Руслана Лижичко

ДУХ МАЙДАНУ НА СОЮЗІВЦІ

На сцені – «голос Львівського Майдану» Софія Федина

зарядитися «українською енергією», «драйвом», як полюбляє повторювати Руслана Лижичко, то нині всі їхали на Союзівку, аби відчутти дух Майдану, адже були переконані: там, де буде Руслана, там буде й цей дух.

Але й «драйв» цього року також був на найвищому рівні – головними його центрами були ушлявлена танцювальна школа Роми Прийми-Богачевської та не менш талановитий хореографічний ансамбль «Русалка»

з Вінніпегу (Канада), добре знайомий бандурист Віктор Мішалов (Австралія-Канада) та ще зовсім молодий 19-літній Богдан Шутка з Баффало, який вже успішно гастролює Європою. До участі у фестивалі було запрошено й юних, але вже популярних в українській Америці артистів, таких як Максим Лозинський, Ксеня Качурак, Софія Найда, Аня Косакевич...

Багатьох притягував на Союзівку вже традиційний конкурс швидкісного поїдання вареників, який нинішнього року, як і попереднього, проводив знааний продюсер масових видовищ з Брукліна, великий приятель української громади Олександр Гутмакер. Іншим «драйву» додавало містечко майстрів-ремісників, така собі маніатюрна «Країна мрій», де можна було взяти абсолютно безплатно майстер-класи з козацького бойового гопака, зініційованого Іриною Форостян, директором Фонду досліджень стародавніх цивілізацій, або ткацтва (Василь Найда з Нью-Джерзі), співу й народних ремесел (Галина Щепко, Кергонксон, штат Нью-Йорк). Комусь додавав снаги ярмарок, де було все: і крам, і музика, і книги, і забавки, і картини, і пиво... Продавалися навіть ідеї – українські: організатори цього річного фестивалю дозволили всім громадським організаціям, які працюють задля єдності й допомоги Україні, мати свої «представницькі столи» – безплатно.

Однак крізь усе це фестивальне свято трагічно-тривожно проходила нитка журби. До

трагічних реалій повертали фотовиставка «Майдан крізь фотооб'єктив», представлена організацією «РАЗОМ», показ документальних фільмів творчої київської групи «Babylon'13» («Небесна Сотня», «Зима, яка нас усіх змінила», «Український національний гімн» та інші) й, звичайно, голоси, що лунали з головної сцени.

Не можна було без сліз слухати пісню «Не спи, моя рідна земля» у виконанні хору «Думка» з Нью-Йорку, який присвятив її всім героям Майдану. Й коли під склепінням надвечірнього неба в Кетскільських горах лунало «Не спи, моя рідна земля, прокинься, моя Україно! Відкрий свої очі у світлі далеких зірок. Це дивляться з темних небес загиблі поети й герої – всі ті, що поклали життя за майбутнє твоє...», весь багатотисячний українсько-американський Майдан перетворювався на співоче поле, а пісня звучала, як реквієм, як молитва.

Неймовірно глибокого змісту, складної хореографії й емоційного напруження композицію в чорно-білих відтінках Spirit of Maidan («Дух Майдану») представила школа Роми Прийми-Богачевської. Автентичний голос львівського Майдану звучав вустами Софії Федіни – надзвичайно талановитої співачки з голосом від Бога й душею – від героїв її пісень. «Коли ми в першу ніч вийшли у Львові на Майдан на знак солідарності з Києвом й поставили перший намет, «беркутівці» відразу ж сказали, що це незаконно, але

«Не спи, моя рідна земля...» у виконанні ушлявленого хору «Думка» з Нью-Йорку під диригуванням Василя Гречинського

Генеральний консул України в Нью-Йорку Ігор Сибіга з донечкою та президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай

«Драйв» від Олега Скрипки та Василя Попадюка

Дух Майдану відчувався на Союзівці навіть у повітрі. А коли величезне синьо-жовте знамено України полинуло над «слухацькою залю», всі майже фізично відчували єдність українців, де б вони не жили

тієї ж ночі до 4-ї години ранку на львівському Майдані вже було 150 молодих людей, переважно студентів – і це була наша перша маленька перемога...», – розповідала Софія Федина зі сцени фестивалю, передаючи настрій і дух львівського Майдану, голосом якого вона була, своїми піснями: «Калина», «Хлопці із лісу», які відразу ж знаходили емоційний відгук у багатотисячній аудиторії.

Публіка з нетерпінням чекала головних «зірок» фестивалю: Василя Попадюка, Олега Скрипку, Оксану Лижичко. Український віртуоз-скрипаль Василь Попадюк з Канади своєю скрипкою також підтримував київський Майдан і виступав на ньому, як тільки він вибухнув. У минулі вихідні він приїхав до Америки, щоб підтримати дух Майдану на Союзівці. Він вмів це робити без слів – лише магією своєї скрипки. Недаремно ж надзвичайно скромного українського скрипала після виступів в Іспанії назвали «живим нервом», в Америці – «золотою скрипкою», в Канаді, де він переміг у півфіналі конкурсу CBS Great Canadian Music Dream, – «сучасним Паганіні», а в Росії, ще коли працював в колективі Назарова й відмовився брати участь у дійстві, де треба було ставати на коліна і співати осанну «великій матушці Росії», – «Бандерою». На всіх же спільних з іншими музикантами світу афішах його завжди представляють: Ukrainian Virtuoso Violin Vasyi Popadiuk.

Олег Скрипка, який народився в Таджикистані, виріс у Мурманській області в Росії, шкільні канікули проводив на Полтавщині, а політехнічний інститут закінчив у Києві, йшов до свого українства через пісні своєї бабусі. Дух Майдану для нього – це його власний дух, з яким він живе й співає вже багато років поспіль. На фестивалі на Союзівці він виконав свої старі, найпопулярніші «гіти» різних років, але волів говорити про сьогоднішній день. Недавно він відсвяткував свій ювілейний 50-й день народження і зробив це на сході України, в Дніпропетровську, а до того виступав у Харкові, а в травні – в Парижі.

– Після Майдану в Україні утворився деякий вакуум, емоційний, культурний, орієнтаційний. Але Майдан помітно рухається із заходу на схід, потроху, але рухається. Коли в Харкові в супермаркеті підходить людина й гарною українською мовою звертається до мене – це ж приємно. Навіть Коломойський перейшов на українську мову – це обнадіює. Тому я вірю, що нелегкою ціною, але все в нас буде гаразд, – поділився своїми міркуваннями про сучасні події в Україні Олег Скрипка.

Знаменита Руслана Лижичко, голос київського Майдану, чие родинне коріння по батьківській лінії – в Галичині, в краю Роксолани, а, по материнській, сягає аж російського Уралу, прилетіла на цьогорічний фестиваль не стільки, щоб розважити, скільки

Український Народний Союз вже увосьме дарує українській громаді грандіозне мистецьке свято посеред чарівних Кетскільських гір

підняти дух, вселити надію. Свій виступ вона присвятила Майдану, агітуючи за мир і спокій в Україні. До речі, з її ініціативи недавно в Україні запрацював Центр ВВМ (вимушеної внутрішньої міграції), як назвала вона його сама – центр допомоги переселенцям з регіонів, охоплених бойовими діями, працює гаряча лінія «101». Від імені Українського Народного Союзу його голова Стефан Качарай та скарбник Рома Лісович урочисто вручили Руслані почесну грамоту за її мужність і активну діяльність в боротьбі за нову, українську Україну, за мир і спокій в ній.

Тому, той, хто очікував від переможниці Євробачення й пасіонарної Євромайдану нової концертної програми, нових «диких танців», напевне, був розчарований. Новими були нові трагічні повідомлення з поля бою, з передової Східного українського фронту, які Руслана озвучувала

прямо зі сцени. «Політики вибирають гроші – так не можна, нехай вибирають людські цінності. Я вас хочу попросити – робіть, робіть щось із цими політиками – тут, у Європі, скрізь... Не можна рахувати гроші, коли гинуть люди! А українці гинуть кожного дня... Нехай політики визначаються – вони з Путіним чи за Україною, вони за війну чи за мир!» – закликала вона. «Дикі танці» лунали також, як і українські народні пісні в авторській обробці Руслани, звучав навіть фрагмент вакарчукової «Я не здамся без бою». Дивлячись, слухаючи цю насправді маленьку й водночас велику жінку, яка в ніч з 12 –го на 13-те липня, майже опівночі, так переконливо й так сміливо зверталася зі сцени до тисяч і тисяч сердець, не лише тих, що зібралися в Кетскілах, а й до всього світу, слухачі-глядачі розуміли, що від кожного з нас залежить справді багато. Персонально. Особисто.

«Я тримаю в руках прапор моєї країни. В Україні можна забрати територію, але не можна забрати серце. Тому що ми всім серцем хочемо миру на своїй землі. Ми ніколи не здамося! Ніколи! Пообіцяймо, поклянімося, що ми зробимо це разом! Я подарую вам пісню, а ви мені – свій голос і віру в нашу перемогу!»

У відповідь на ці слова Руслани над союзівським Майданом було розгорнуто гігантський синьо-жовтий прапор, який плив над багатотисячним велелюддям і кожен волів доторкнутися до нього рукою, немов присягнути рідній Україні, що справді зробить усе від нього залежне, щоб Україна була посправжньому незалежною, щоб більше в ній не гинули люди, щоб не ставали сиротами діти і щоб жила вона у віках, єдина й соборна... А з піднебесся на охоплену духом Майдану Союзівку очима героїв Небесної сотні дивилося високе зоряне небо. Немов закликала всіх нас, живих: «Любіть Україну!»

Катерина Боруш
Фото Богдана Грицьва,
фотокореспондента
«Нової газети»

На першій сторінці:
президент і скарбник
Українського Народного
Союзу Стефан Качарай
та Рома Лісович вручають
Руслані Лижичко
Почесну грамоту
за мужність і відвагу

ЗА ГОРНЯТКОМ КАВИ

Наш співрозмовник: Володимир Винницький – відомий піаніст, лауреат Міжнародного конкурсу піаністів імені Маргарити Лонг у Парижі (1983), професор Чарльстонського коледжу, почесний професор Львівської та Одеської музичних академій.

Народився у Львові, навчався у Львівській середній спеціальній музичній школі ім. Соломії Крушельницької, а потім – у Московській консерваторії. Після закінчення в 1983 році аспірантури Московської консерваторії викладав у Київській консерваторії. Виступав з провідними оркестрами України, Познаньським симфонічним оркестром (Польща), Паризьким оркестром радіо й телебачення (Франція), Скотсдейлським симфонічним оркестром, Лівонійським симфонічним оркестром, Чарльстонським симфонічним оркестром (США), Йоганнесбургським філармонічним оркестром (ПАР) та багатьма іншими знаними музичними колективами. Грав у багатьох престижних концертних залах: Carnegie Hall, Weill Recital Hall at Carnegie Hall, Merkin Concert Hall, Steinway Hall, Phillips Gallery у Вашингтоні, Salons de Bofrand de la Presidence du Senat (Париж), Linder Auditorium (Йоганнесбург), Великому залі Московської консерваторії та на інших знаменитих концертних майданчиках. А також з такими відомими колективами як Київський камерний ансамбль Perpetuum Mobile, струнний квартет імені М. Леонтовича, струнний квартет імені Запольського. Брав участь у численних музичних фестивалях в Нью-Йорку, Каліфорнії, Чарльстоні. З 2003 року – музичний директор фестивалю Music and Art Center of Greene County (Jewett, штат Нью-Йорк), на якому працював артистичним радником і постійним піаністом з 1996 року. Брав також участь у програмах радіо WQXR-FM в Нью-Йорку та телевізійних програмах телекомпаній NPR, NHK-TV (Японія). Нині живе й працює в Чарльстоні (штат Південна Кароліна).

* * *
– Що цікаво в цьогорічному фестивалі Music and Art Center of Greene County, який більшість українців знають як фестиваль класичної та камерної музики в Гражді, в Гантері?

– Наш фестиваль – найстаріший фестиваль «серйозної музики» в Greene County (штат Нью-Йорк). Його започаткував композитор Ігор Соневицький при великій підтримці своєї дружини Наталки Соневицької. Він мав гарний смак і добрі особисті контакти з такими знаменитими людьми як, наприклад, Пол Плішка, Тома Гриньків. І вони тут виступали. Це відразу надавало фестивалю відповідного звучання й статусу. А потім впала «залізна завіса», й до Аме-

мала численні ангажементи з кращими оркестрами світу і виконувала сольні програми у кращих музичних залах світу, має записи на NHK-TV (Японія), випустила компакт-диски для Cambria, BlueGriffin, IMP, Naxos and Ongaku labels, а також для українського, німецького, іспанського, сербського, ізраїльського, угорського радіо й телебачення, радіо WNYC-FM в Нью-Йорку і WGBH-FM у Бостоні. У нашій фестивалній програмі – Стефанія Довгань, Назар Пилатюк зі Львова, Лариса Крупа-Слободяник, Рандолф Келлі, Ванда Гловацька, Анна Рабінова, цікаве тріо автентичної української музики «Зозулька» за участю Марії Соневицької, Еви Саліні Прімак, Віллі Робертс...

Володимир Винницький і Наталя Хома

СМАК – ЦЕ ВРОДЖЕНЕ. ТАК САМО ЯК І ТАЛАНТ

«Київське тріо», до складу якого входять піаніст Володимир Винницький, віолончелістка Наталя Хома та скрипаль Назарій Пилатюк, з композитором Мирославом Скориком

рики з України змогли приїхати такі, як ми, тобто, музиканти з колишнього радянського простору, що вже мали за плечима якийсь професійний набуток. Кожного року на фестивалі можна зустріти й почути нових, добре впізнаваних виконавців, але разом з тим ми стараємося не втрачати тих, хто, приїхавши сюди, полюбив Гантер, а Гантер полюбив їх. Тому в цьогорічному репертуарі можна побачити й «старі», й нові імена. 5 липня, на відкритті сезону, виступала знаменита гітаристка Вірджинія Люке з Іспанії, яка живе тепер у Нью-Йорку, вона добре знана в музичних колах світу, диригувала в Карнегі-гол. Гітара на фестивалі в Гражді, якщо не помиляюся, звучала вперше. Виступає Наталя Хома, львів'янка з Чарльстона, перша і єдина серед українських віолончелістів, яка стала лауреатом Міжнародного конкурсу імені Петра Чайковського й брала участь у музичному проекті, що номінувався на Grammy. Вона

Гантер у розумінні «мистецької Мекки» йде від Кобзарівки, яка почала творити тут мистецьке середовище, потім у Гантері (хоча насправді містечко, де відбувається наш фестиваль, називається Jewett) збудували церкву й Гражду – концертний зал і водночас галерею, які стали частиною цього середовища. Радий, що традиції з часом не зникли. Приємно, що до нас приходять багато неукраїнців. Вдячний усім, хто не втрачає добрий смак і здорове розуміння необхідності підтримувати «серйозну музику». І якщо для старшої імміграції це природньо, то з нашої, новітньої, багато хто переконаний, що до цього не доріс. Але є винятки. Тому я дуже вдячний Олександрі й Оксані Цісельським, колишнім львів'янкам, а тепер власникам колишньої Кобзарівки – мотелю «Ксеня» в Гантері, які вже багато років підтримують наш фестиваль.

– Що особисто тебе привело до Америки?

– Я приїхав до Америки 1989 року в гості, мені організували концерт на Союзівці й туди приїхали композитор Ігор Соневицький та Ірена Стецура, засновниця музичної серії в Українському інституті Америки – МАТІ. Обидві ці особи зіграли колосальну роль у моєму американському житті. Ігор Соневицький тут же запросив мене приїхати знову й запропонував організувати концерт не де-небудь, а в Weill Recital Hall – Carnegie Hall. Але я «зірвав» той концерт, мене просто не випустили з Радянського Союзу, не дали візи. То був шок, я думав, що Ігор Соневицький мене більше ніколи не запросить, але він поставився до того досить стримано (напевно, знаючи, що таке СРСР і хто такі радянські чиновники), знайшов заміну й ще через рік запросив знову. Я приїхав, виступив на фестивалі в Гантері, а через кілька днів Україна проголосила державну незалежність.

– І ти захотів тут залишитися?

– Я нічого не планував, але відразу з'явилися доброзичливі люди, які почали пропонувати концерти, організували ціле турне Америкою з тим, що потрібно лишатися на осінь. Звісно, що така перспектива виходу на «всеамериканську сцену», була манливою. Пам'ятаю, завдяки першим американським концертам я купив за тисяч 5, не пам'ятаю навіть яких грошей – чи то купонів, чи то рублів – фортепіано «Бернстайн», це було в перерахунку на «конвертовану валюту» кількасот доларів... Правда, я виїздив за кордон ще будучи в Радянському Союзі, на конкурс і на концерти до Польщі. З Познані, пам'ятаю, привіз цілу валізу злотих, але Госконцерт те все забрав...

– Правда, що нашим музикантам пробитися в світі, як раніше, так і тепер, дуже непросто, бо скрізь існує своя «мафія»?

– Взагалі-то важко пробитися людям з бездержавних країн. У нас довго не було своєї держави. Будь-якому обнадійливому музикантові, чи то в Норвегії, чи то в Данії, чи то в Південній Африці, його держава створює умови, вона в ньому зацікавлена, вона його рекламує, на неї працює продюсерство, менеджмент... У нас нічого такого не було, усе було догори ногами. Була одна Московська консерваторія дво-три-п'яти – не знаю, скільки орденоносна, немов Брежнев – і всі працювали на Москву. Заробляли для неї гроші, Госконцерт ті гроші зухвало забирав, немов данину...

Але в 1989 році вже «процес пішов». До Києва приїхав феноменальний менеджер з Японії Таказава.

Йому влаштували прослуховування. Не в розумінні прослушки в КГБ, хоча, впевнений, така також була, а прослуховування професійних виконавців, яких «не встидно було вивезти за кордон». Поки я грав, він робив фільм. Але все це обробилося, знову ж таки, через Укрконцерт, а там був такий товариш, здається його прізвище Заїка, який контролював усе, і тільки ансамблі Вірського, Верьовки й ще кілька благонадійних фольклорників були виїзними, вони возили йому «з-за границі» подарунки й мали шанс поїхати знову. Такава хотів підписати контракт, навіть подарував якусь аудіоапаратуру Укрконцерту. У київських газетах вже писали, що Винницький їде в «Страну Восходящего Солнца». Винницький і Київський балет – все, що він вибрав у Києві. І тут виявляється, що Укрконцерт ставить умови – спочатку візьміть балет, створіть фільм, продайте його, виручені гроші передайте Укрконцерту, після цього поїде ваш Винницький. Але такі, як Такава, на такі пропозиції не купуються. А щодо сучасних часів і навколомузичної «мафії», як ти кажеш, то в усьому світі особисті контакти, як мали велике значення, так і мають донині. Інша справа, що «товар» – чи то музичний, чи то будівельний – має бути конкурентноспроможний, щоб, грубо кажучи, «купивши», його захотіли ще. Адже існує маса талановитих музикантів високого рівня.

– Ти вчився у Московській консерваторії, а потім повернувся до Києва. Свідомо? З Москви ж було легше вирватися у ширший світ, де є добрі музичні інструменти, високі сцени, успішний менеджмент, гроші, добробут, перспектива?

– Легше. Тим паче, я вже був лауреатом міжнародного конкурсу. Можна було лишитися. Але виникли проблеми з московською пропискою – це ціла історія. Відразу після Московської консерваторії працював рік у Донецьку, потім мене «загребли» в армію, а потім я повернувся до аспірантури в Московську консерваторію, а вже звідти – знову в Україну, на викладацьку роботу в Київську консерваторію.

– Твій колега «по цеху» Микола Сук якось сказав мені, що для підрадянського Києва Москва була мистецьким і Парижем, і Віднем. Це правда?

– Це ж очевидні речі – до Москви з усього Союзу стягували все найкраще, тому на таку безмежну територію, як був СРСР, не створити бодай однієї такої консерваторії, якою була Московська, було б смішно, а з багатьох полетіли б і голови.

– І ти все одно повертаєшся з того «московського Парижу» в «київську провінцію»...

– Парижем то тяжко назвати. Все рухалося із заходу на схід, і

всі німецькі традиції прекрасно затрималися й розквітли на тих теренах. Горовіц – з України, а Ріхтер, а Мілштайн, а Фаєрман – звідки? Та всі вони з України...

– А взагалі існує таке поняття як українська фортепіанна школа?

– Існує. Те, що було придумане, те, що творили такі, наприклад, як Барвінський, якого запроторили в табори, такі як Топілін, майже всі випускники якого, особливо в Східній Україні, займають нині ключові позиції в консерваторіях Луганська, Донецька, Одеси, й називається українською школою. Тільки тяжко було її розвивати, бо не було держави України.

– А тепер?

йозну музику» не можна плутати з театром, бо театр – це синтез мистецтв, тому в опері зараз можна послухати-подивитися «Травіату» в такій постановці, що невідомо, що за твір ти насправді дивишся. У музиці ж ми маємо ноти, а ноти – це як книжка, яку треба вміти читати.

– Але це може бути «книжка поезій», у якій один і той самий вірш різні «читці» прочитають по-різному...

– А це вже залежить від того, наскільки ти технічно підготовлений і від твого таланту. Що таке музика? Я покажу тобі ноти, написані на папері, вони ж не звучать. Тільки з доторком до клавішів чи струн з'являється звук, з'являється гармонія зву-

няєш, будеш грати себе, а не композитора. Чесні музиканти стараються донести те, що хотів сказати композитор.

– Чому про одного музиканта кажуть, що він грає руками, а про іншого – що серцем?

– Це питання публіки, для якої ти граєш. Тут ніхто нікого не обдурить. Рецензії бувають іноді такими, що ти аж сам не віриш, що про тебе написали.

– Читала, що найбільша газета Південної Кароліни The Post and Courier написала, що ти граєш на фортепіано так, як... Майкл Джордан у баскетбол, або як Лоуренс Олів'є інтерпретує Шекспіра...

Вечір пам'яті Володимира Назаркевича в Українському Інституті Америки (зліва направо): Володимир Винницький, Микола Сук, Соломія Івахів, Оксана Кровицька, Наталя Хома

– Тільки Львівська музична школа видала стільки лауреатів міжнародних конкурсів – і Олександра Слободяника, і Віктора Єреська, і Юрія Лисиченка...

– І Володимира Винницького...

– І Володимира Винницького. І ще кількох. Не кожна школа може таким похвалитися. Не кажу вже що там вчилися і блискучий скрипаль Олег Криса, і всесвітньо відомий альтист Юрій Башмет, і скрипалі світової слави Юрій Мазуркевич, Юрій Корчинський... Нині в Україні – маса талановитих піаністів. Мене запрошують до Одеси, в журі, де організували конкурс Гільєса, доволі престижний міжнародний конкурс, і є бачу, які там є сильні кадри – і з Києва, і з Львова – віком від 18 до 32 років.

– Чому саме від 18 до 32?

– Бо від 18 до 32 років – це стандартна вікова категорія для міжнародних конкурсів. В Америці дещо інакше... Тут існують також спеціальні конкурси для, так би мовити, зрілих професіоналів, перемога на яких дає їм перепустку на вищі сцени й до престижніших концертних залів.

– Ми говоримо про виконавців. Чи мають вони право на власну інтерпретацію композиторського твору?

– Виконавець повинен бути насамперед солістом височеного рівня, щоб зуміти зіграти написане композитором. «Сер-

ків, твориться диво, ім'я якому – музика...Тому виконавець відповідальний за все, за кожну ноту. І якщо в нього кепський смак, то вже звучатиме зовсім не те, що задумав і написав композитор.

– Колись в інтелігентних колах обов'язковим було музичне виховання, в кожній пристійній родині стояло в хаті фортепіано, навіть у радянські часи, кожен, хто вважав себе інтелігентом, волів віддати свою дитину до музичної школи. Що сталося зі світом тепер?

– З'явилися електронна музика, комп'ютерна... Вони матимуть, напевне, якийсь проміжок часу для життя. Так само, як колись додекафонія. Думали, що на цьому музика закінчилась. Нічого подібного, тепер це використовують як техніку, минув той етап і далі композитори пишуть «живу» музику. Смак – це поняття, яке в сьогоденному світі треба відстоювати, тому що довкола нас дуже багато імітацій, фальшу й балагану. Я думаю, що смак – це вроджене, так само як талант, почуття міри, інтелігентність. Їх можна й треба вдосконалювати, але мені здається, що ці риси мають бути закладені в людині з її народження.

– Чи були в твоєму житті твори, які ти з часом виконував зовсім інакше, ніж у молодшому віці?

– Ні. Є якісь нюанси, а в цілому все ясно в музиці, там нічого міняти не треба. Бо як помі-

– То, щоб дохідливіше пояснити американцям (сміється.-авт.). Це сталося після того, як я грав концерт Чайковського. І от після першої частини весь зал раптом встав, тоді як встають зазвичай після завершення концерту, бо концерт має три частини... Подібний випадок був також на конкурсі Рахманінова в каліфорнійській Пасадені.

– Ти кажеш, що питання визнання виконавця – це питання насамперед публіки. Наскільки вона змінилася за останнє десятиліття?

– Залежно де. В Україні маса молоді ходить на «серйозні» концерти. І не тільки в Україні. Є якісь містечка, де ходить тільки старше покоління. Наприклад, у Йоганесбурзі, в Південній Африці, де мені довелося виступати, публіка приходить на концерти з партитурами творів, які звучатимуть й певними власноручними позначками в них. Вони занотують, як грав ти чи іншу частину той чи інший музикант, і роблять висновки: хто краще, хто гірше. Розуміти «серйозну музику» непросто, вона потребує певної підготовки. Звичайно, вона є елітарна, вона завжди писалася для еліти. Але з того часу, як комерціалізувалася, починаючи з 40-х років ХХ століття, коли почали створюватися різні менеджменти, це дуже погано закінчилося для багатьох талановитих людей.

– Чула, що ти зараз викладаєш у Чарльстоні, в коледжі...

– У Чарльстонському коледжі в мене є студенти-солісти, я там даю майстер-класи, а також очолюю відділ камерної музики. Крім того, зайнятий різними фестивалями. Є кілька постійних. Один, грудневий, – в Україні, де ми виступаємо тріо «Київ» (Наталка Хома –віолончель, Назар Пилатюк –скрипка і я) з передріздвяними концертами, охоплюючи Київ, Івано-Франківськ, Одесу. Щороку я також виступаю на Піколо-Сполето-фестивалі у Південній Кароліні. Торік, наприклад, грав там два концерти під назвою «Шопен і

шампейн», квитки на які було продано за півроку наперед. Незабаром разом з Наталкою Хомою виступатимемо на нью-йоркському фестивалі Barge-music, біля Бруклінського мосту, де ми вже раніше грали Рахманінова, а цього року гратимемо Брамса, назва нашої програми за Франсуазою Саган «Чи любите Ви Брамса?»

– Тобто, в твоїй американській кар'єрі все йшло по висхідній і ніколи не стискалися кулаки, й ніколи не хотілося повернутися додому або заплакати, щоб ніхто не бачив?

– То нормальний людський стан, коли хочеться плакати, щоб ніхто не бачив. Він часто буває. І не тільки в мене.

– Тепер, коли про Україну в світі чути більше, чи є затребуваність української музики?

– Не забувай, що так само працюють і з іншого боку, щоб заглушити нашу музику. Дуже багато часу зайняло, щоб пояснити світові, що ми «не-рашен». Але коли вибухнув Майдан, ми з Наталкою Хомою грали концер у Джорджії, нас запросили до військової академії. Після концерту, коли ми вийшли надвір, перед нами вишикувалися, напевне, всі кадети цієї школи, а потім промарширували урочистою ходою, віддаючи честь. Не тому, що ми такі талановиті, а тому, що ми з України.

Розмову провела Катерина Кіндрась

ШЛЯХ. ІСТИНА. ЖИТТЯ

11 липня в церкві Святих Петра і Павла в Кергонксоні відбулося храмове свято, службу Божу під час якого відправили глава Української православної церкви США митрополит Антоній, архієпископ Данило, парох церкви – отець Юрій Базилевський разом з іншими священиками.

скільки горах шмат землі, побудував на своєму обійсті на їхню честь церкву-пам'ятник. Немає вже на світі й сотника Петра Войновського, але в літню пору щонеділі правиться тут служба Божа, яку відправляє отець Юрій Базилевський. Сотник Петро Войновський – батько пані-матки Оксани Базилевської, дружини отця Юрія зі славного й багатостраждального роду полтавців-харків'ян Базилевських, які свято бережуть пам'ять про українських героїв, які віддали своє життя за Україну, й щороку 12 липня, в день апостолів Петра й Павла, проводять тут храмове свято.

«...Сьогодні, в день Святих апостолів Петра й Павла ми згадуємо цих велетнів віри, незламних послідовників віри Христової. Один з них був міцним у вірі, немов камінь. І збудував Христос

Парафіяни та гості храмового свята на сходах каплиці Святих Петра і Павла у Кергонксоні

БУКОВИНСЬКИЙ КУРІНЬ ПІД ПОКРОВОЮ ПЕТРА І ПАВЛА

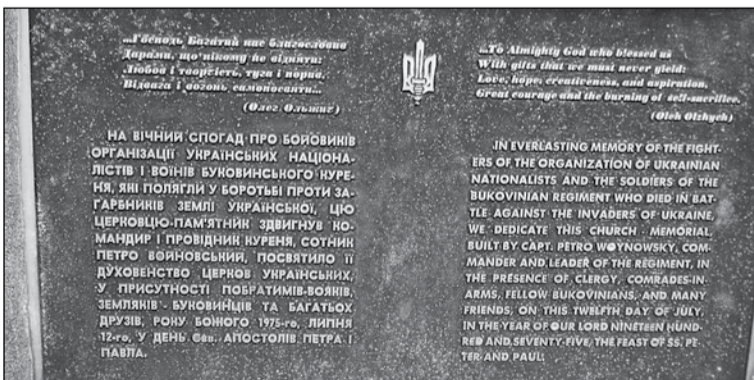
На вигляд, це, можливо, не стільки церква, скільки церковця, навіть не церковця, а каплиця, яка загубилася посеред лісу в Кетскільських горах. Минулої суботи вона не змогла вмістити всіх вірян, які приїхали сюди не лише з Кергонксона, а й з Нью-Йорка помолитися до святих Петра й Павла, за Петра Войновського, Буковинський курінь, рідних, близьких та за всю багатостраждальну Україну, на яку сьогодні знову зазіхає наш одвічний ворог з півночі. Здавалося б, така маленька церква й така висока увага до неї, на рівні головного архієрея Української православної церкви США. Причому, не лише цього року владика Антоній очолює службу Божу тут в апостольський день Петра й Павла, а й чимало років поспіль. Надто дороге йому це місце й люди, пов'язані з його історією та сьогоденням.

«На вічний спогад про вояків організації Українських націоналістів і воїнів Буковинського куреня, які полягли у боротьбі проти загарбників землі української, цю церковцю-пам'ятник воздвиг командир і провідник куреня, сотник Петро Войновський, посвятило її духовенство церков українських, у присутності побратимів-вояків, земляків-буковинців та багатьох друзів року Божого 1975-го липня 12-го, в день Св.Апостолів Петра і Павла» – написано на меморіальній дошці, що на підмурку церкви.

Сотник Петро Войновський – єдиний з того Буковинського куреня, хто вцілів й кому Всевишній дарував не лише життя, а й щастя приїхати до Америки, облаштуватися тут. Він був успішним будівничим, доробився до непоганих статків, але завжди пам'ятав про своїх бойових побратимів-буковинців. Отож, придбавши в американських Карпатах – Кет-

Родина Базилевських-Войновських з митрополитом Антонієм та архієпископом Данилом

Пам'ятна дошка на честь Буковинського куреня на підмурку каплиці Святих Петра і Павла

на камені цьому свою церкву. Другий же, надзвичайно освічений для свого часу людина, вчений-філософ, був спочатку гонителем християн на ім'я Савл, але зійшов на нього в пустелі Дух святий і почув він голос з небес «Савл, Савл, чому женеш ти Мене?» І сталося диво – гонитель християн Савл став мудрим апостолом Павлом, полум'яним проповідником науки Христової.

Два різних апостоли, які походять з двох різних родин. Один – рибалка, другий – вчений, один – християнин, другий – переслідувач християн. Цікаво, що саме ці два апостоли вибрані як керманічі церкви, як дві легені Христового організму, як підтвердження того, що Церкві потрібні й прості проповідники, й мудрі теологи. Петро і Павло – як два символи:

Музично-співочий родинний гурт «Коріння»

простоти і мудрості, простої життєвої дороги й крутої, тернистої...», – наголосив у своїй проповіді владика Данило. Після Служби Божої відбувся святковий обід, гостинно приготовлений родиною Базилевських-Войновських. Окрасою храмового свята став виступ фольклорного родинного ансамблю «Коріння» з Кергонксону під керівництвом Галини Щеп-

ко, чий рід -також українська історія, бо тісно пов'язаний з такими славними іменами як розстріляний НКВД художник Михайло Бойчук та закатований сталінщиною на Соловках один із засновників письменницької групи ВАПЛІТЕ Майк Йогансен.

Вл. інф.
Фото Леопольда Лислоффа та «НГ»

Дзеркало

ГНІЗДО

Ще вчора заглядав, як в сховок, до гнізда,
і бачив щілин шість, шість отворів жадливих,
зозуля перелітна вже з голосу спада,
і зелен-світ постав сьогодні, наче диво...
Спустошилось гніздо, і ти немов збіднів,
бо ж до колишніх втрат щось нове додалося,
виходить, збагатів: додав до інших днів
і листя, пташенят і... все, що віднялося...
Та що тобі до тих арифметичних дій,
куди ти ластівок відклав на рахівниці?
І про гніздо забув, і виводку зрадів,
і упізнав себе в розширених зіницях...

Павло Мовчан

ДОВКОЛА СВІТУ

Повернутися до німецької теми нас спонукала футбольна перемога збірної Німеччини на світовому чемпіонаті в Бразилії. Пригадалася Німеччина політична (коли нам у Берліні поталанило стати свідками падіння Берлінського муру), студентська (коли ми навчалися в Мюнхені, в Українському Вільному університеті), мистецька (коли відвідували знамениті Ляйпцігську галерею і Пінакотеку в Мюнхені), інтелектуальна (коли мали нагоду побувати на книжковому ярмарку у Франкфурті), комерційна (коли купували свій перший автомобіль, старенький Volkswagen) і романтична (коли подорожували німецькими автобусами, аби дістати й доторкнутися рукою до дива з див – середньовічних замків)...

Німеччина – багатоліка. На перший погляд, проста, зрозуміла, а насправді – незбагненна. Взяти хоча б знамените німецьке пиво. Здавалося б, що може бути спільного між пивом і ченцями. Про це нам розповіли якось у баварському місті Фрайзінг, де пиво варять з раннього середньовіччя. На самому початку бізнесової історії займалися цим маленькі броварні, які належали монастирям, а виробництво пива було «професійною» сферою виключно ченців, які оволоділи цим ремеслом досконало. Тому до сьогоднішніх днів у Німеччині дожило чимало монастирських броварень, де володіють секретами смаку пива попередніх епох. Найзнаменитішим монастирем такого типу є Ваєнштефан, розташований в баварському місті Фрайзінг, де по сьогоднішній день пізнають таємниці цієї професії майстри пивоваріння, які вивчають цю важливу для німців науку в... університеті Мюнхена.

Німеччина – країна пива. Щоб пересвідчитися в цьому, варто лише глянути на статистику: загальне щорічне виробництво пива в країні перевищує один мільйон гектолітрів, а середньостатистичний німець випиває близько 140 літрів цього напою на рік. Не дивно й те, що в країні налічується близько 500 видів цього німецького «нектару».

Але німці не були б німцями, якби нехтували дрібницями. Відтак, предметом їхньої гордості є Рейнгетсгебот – закон про чистоту виробництва пива, виданий у Баварії ще в 1516 році Вільгельмом IV. Німецькі пивовари взяли на себе зобов'язання, що пиво варитиметься винятково з води, ячменю та хмелю. Однак, пізніше, коли виявили вплив дріжджів на процес пивоваріння, їх також додали до цього «закону допустимих складових». Ще раз змінили закон, коли було встановлено, що пиво може також варитися з пшеницею. У 1987 році французи форсують в Європарламенті постанову, якою

їм вдалося добитися визнання, що цей закон створює бар'єри для розвитку торгівлі. Хоча Рейнгетсгебот більше не є юридично обов'язковим, багато пивоварів досі варять пиво у відповідності з основними принципами, проголошеними в ньому, і їхній напій суттєво відрізняється від дешевих «лагерів» масштитку й п'ється справді, немов «амброзій».

І звичайно ж, найбільшим пивним фестивалем у світі є знаменитий Октоберфест у Мюнхені. Той, хто ні разу в житті не побував на ньому, не знає справжньої Німеччини. Щороку його відвідує близько шести мільйонів осіб з усього світу. Традиційно свято відбувається наприкінці вересня – початку жовтня й триває 16 днів.

Статуя Ісуса Христа Спасителя в Ріо-де-Жанейро

КРАЇНА ПИВА, ЗАМКІВ, АВТОМОБІЛІВ І ФУТБОЛУ

Наша довідка:

Німеччина (нім. Deutschland) - країна на північному заході Європи. Офіційна назва - Федеративна Республіка Німеччина. Межує на півночі з Данією, на заході - з Нідерландами, Бельгією, Люксембургом та Францією, на півдні - зі Швейцарією, Австрією й Чехією, а на сході - з Польщею. На півночі омивається Балтійським та Північним морями. Складається з 16 федеральних земель. Столиця й найбільше місто - Берлін. Загальна площа - 357 021 кв. кілометрів. Населення - 82 мільйона осіб. Сьогодні 29,7% німців - лютерани та протестанти, 31,2% - католики, 3,9% - мусульмани. Офіційна мова - німецька. Член Європейського Союзу, НАТО і «великої сімки». Країна з найбільшою кількістю населення і найрозвиненішою економікою в Європейському Союзі. Провідна сила на Європейському континенті, технологічний лідер в багатьох галузях. Країна має четверту найбільшу у світі економіку за ВВП і п'яту - за паритетом купівельної спроможності. Батьківщина багатьох знаменитих учених, мислителів, винахідників, письменників, композиторів, художників, внесок якої в світову спадщину важко переоцінити. Серед Нобелівських лауреатів 103 науковці - з Німеччини.

Замок Нойшванштайн

Німеччина знаменита не лише своїми казкарями-братами Грімм, а й казковими замками, оповитими безліччю легенд. Один з найказковіших, і з цим погоджуються німці всіх вікових категорій, – замок Нойшванштайн («Нова лебедина скеля») неподалік міста Фюссен у південно-західній Баварії, побудований у другій половині XIX століття «казковим королем» Людвігом II. Його прообразом слугував збережений феодальний замок Ватбург, але Нойшванштайн за-тьмарив свій оригінал.

Замок розташований на місці двох фортець, переднього й заднього Швангау. Король наказав створити місце для будівлі палацу, внаслідок чого було зруйновано скелю й плато опущено на 8 метрів долу. У 1869 році, після будівництва дороги й трубопроводу, у підмурок замка придворний королівський архітектор Едуард Рідель заклад перший камінь. А театральний майстер Кристіан Янк з Мюнхена з великою любов'ю й мистецьким смаком оформив його. Замок будували доволі довго, тому

що майстри виконували свою роботу дуже ретельно, кожен зал і всі деталі конструкцій – це окремі витвори мистецтва.

Король вмів сполучав казкове й реальне. Замок побудували за останнім словом науки й техніки того часу: кімнати палацу опалювалися центральним опаленням, слуг викликали спеціальними електричними дзвінками... Починаючи з 1873 року, будівництво велося в дуже напруженому темпі. Навесні 1884 року король уже жив у своїх покоях на 4 поверсі. За останні два роки свого життя Людвіг II провів тут четвертину всього часу. Смерть короля в 1886 році стала причиною припинення всіх будівельних робіт. Недобудованими залишилися третій поверх і лицарський зал, західна тераса, що повинна була б вести до купальні, головна вежа з церквою заввишки 90 метрів, що піднімалася б над усіма будівлями. У залі співаків король прагнув втілити ідею вартбургських залів – Святкового й Пісенного. У нього була дуже велика мрія й обов'язок побудувати цей зал, тому ж замок вибудований як би навколо нього. Безліч настінних полотен відбивають мотиви з легенди про Парцифале, які надихали Вагнера. Але за життя короля зал співаків не був використаний. І тільки в 1933 році, на 50-ту річницю

від дня смерті композитора Ріхарда Вагнера, й на початку війни в 1939 році в замку проходили святкові концерти.

Найбільш вражаючим є тронний зал, хоча він також не завершений. Мрією короля була ідея оспівування в ньому милості Бога. Звідси й базиликоподібна спеціальна ніша для трону, що символізувала релігійний зв'язок Бога й короля. На полотні Вільгельма Гаусшильда над порожнім тронном зображено шість королів, прирівнених до лику святих.. Над нішою – зображення Христа, Діви Марії й улюбленого учня Спасителя Іоанна. По обидва боки мармурових сходів зображено 12 апостолів – виконавців волі Божої нести світло Євангелія світу. Особливо гарна в цьому залі мозаїчна підлога роботи Детона з Відня. На ній відбито небесну кулю із зображеннями тварин і рослин. Колони тронного залу зроблені із штучного мармуру й штучного лазуриту. Інтер'єр замка складається з полотна міфологічних героїв, сценок древніх переказів і легенд, головну роль тут відіграють полотна до опер Вагнера й стародавнього німецького епосу.

Лебединий мотив виступає в усьому архітектурному ансамблі й художніх прикрасах замка. Лебідь був геральдичним символом стародавнього графського роду Швангау, спадкоємцем якого вважав себе Максиміліан II Баварський – батько Людвіга. У часи Другої світової війни в замку зберігалося золото Рейхсбанку. Але наприкінці війни його вивезли в невідомому напрямку. За однією з версій, золото спішно втопили в найближчому озері Алат.

Замок також був сховищем украдених коштовностей, картин, меблів, призначених для особистої колекції Гітлера. Але навіть попри такі «деталі», Нойшванштайн – це застигла кам'яна казка, яка виступила прототипом замку Сплячої красуні в Паризькому Діснейленді. Саме цей замок надихнув Петра Ілліча Чайковського на

Німеччина – країна пива, відчуття яку найкраще на знаменитому Октоберфесті в Мюнхені

Німеччина – країна престижних автомобілів, з якими не можуть конкурувати навіть авта-«японці»

Берта Бенц – жінка, якій зобов'язаний «Мерседес»

Німеччина – країна футболу

ідею написання музики до балету «Лебедине озеро». Сам же король, замість виконання покладених на правителя державних справ, вирушав слідами Вільгельма Телля, обідав з духом Людовика XIV й мріяв про вічність. Замок оголошено національним надбанням Німеччини. Він найпопулярніший серед усіх туристичних місць країни. Сьогодні єдиним «мешканцем» замка є його хоронитель, тобто, сторож.

Зайнявши трон в дуже юному віці, без життєвого й політичного досвіду, Людвіг II не зміг стати щасливим монархом, але збудував свій власний світ, в якому був єдиним правителем і законодавцем – чудовий замок Нойшвайштайн, який і нині височить над Баварією, як прекрасний міраж. Неподальк від нього знаходиться старіший і похмуріший замок Гоеншвангау, де минула юність Людовика II. Гоеншвангау пам'ятає середньовічних лицарів, трубадурів і мінезингерів, які оспівували куртуазну любов. Цікавий невеликий замок, побудований посеред Рейну на острові – митний замок Пфальцграфенштайн. Завдяки своєму незвичайному розташуванню, він схожий на плавучий корабель. Замок збудовано для імперської митниці, ймовірно в XIII столітті. За свою історію він бачив чимало негодів, а тепер зустрічає туристів, які мають бажання доторкнутися до історії. Замки Німеччині – це щось особливе, говорячи казенною мовою, це надбання не тільки країни, а й усього людства.

Утім, Німеччина – це країна не лише легендарних замків, а й легендарних автомобілів. Volkswagen, BMW, Mercedes-Benz... Чого тільки вартує легенда про знаменитий Мерседес-Бенц. Усезнаючи німці розповідають, що жив-був такий успішний підприємець Бенц, який змодельовав чудовий автомобіль і вирішив назвати його своїм прізвищем. Але його дружина була неймовірно амбітною й, погрожуючи мало не розлученням, наполягла, щоб він додав до назви нового автомобіля ще й її ім'я. Так, мовляв, з'явилася славнозвісна німецька марка автомобілів – Мерседес-Бенц (Mercedes-Benz). Причому частіше його називають простіше – Мерседес.

Насправді ж в історії цієї марки справді «замішані» жінки, але в дещо іншому контексті. Складається вона насамперед з історій двох відомих автомобільних марок – Mercedes («Мерседес»), що випускалися німецькою компанією Daimler-Motoren-Gesellschaft («Даймлер-Моторен-Гезельшафт») і Benz («Бенц»), які будувалися фірмою Benz & Cie. У 1890 році Готліб Даймлер в містечку Бад Каннштадт неподалік Штутгарту, заснував компанію свого імені – «Даймлер-Моторен-Гезельшафт», вирішивши випустити, створений чотирма роками раніше ним самим при співпраці з Вільгельмом Майбахом чотириколісний автомобіль. Після низки не дуже вдалих спроб, які все ж знайшли своїх покупців, конструктору Майбаху 1901 року вдалося створити успішний зразок.

Наприкінці XIX століття два талановиті німецькі інженери – Готліб

Даймлер і Карл Бенц відкрили свої перші майстерні в різних містах Німеччини. Працюючи паралельно багато років, вони й не підозрювали про існування один одного, кожен з них йшов своїм шляхом. Коли все з'ясувалося, вони перетворилися на конкурентів, що стимулювало технічний прогрес і нові винаходи.

Готліб Даймлер народився 17 березня 1834 року в Шорндорфі, в долині Реймса, в сім'ї власника пекарні та винної лавки. Хлопцем він виявляв інтерес до нової техніки – у той час бурхливо розвивалося будівництво парових машин і залізниць. Закінчивши політехніку в Штутгарті, знайомиться з Вільгельмом Майбахом, з яким надалі плідно співробітничатиме. У 1872 році він приймає пропозицію зайняти пост технічного директора на підприємстві Ніколауса Отто – винахідника двигуна внутрішнього згорання. У 1882 р. Даймлер спільно з Майбахом відкривають власне підприємство в Каннштадті, а в 1885-му вони запатентували свій перший вдалий високошвидкісний двигун внутрішнього згорання та сконструювали карбюратор, що зробив можливим використання бензину як палива. Перший автомобіль було створено в 1899 році. За наполяганням консула Австро-Угорської імперії в Німці й за сумісництвом голови представництва «Даймлер» у Франції Емілія Еллінека, автомобіль назвали на честь Діви Марії Милосердної – Maria de las Mercedes (від латинського «merces» – «дари»). Так само на честь її було названо його доньку Мерседес, а також яхти, вилли, готель, казино... Після смерті Готліба Даймлера управління фірмою перейшло його відданому помічнику інженерові Вільгельму Майбаху. Приблизно в той же час розробкою та виробництвом автомобілів займався Карл Бенц, родом з Карлсруе. У 1883-1884 роках Бенц засновує компанію Benz and Co. Не підозрюючи про існування Готліба Даймлера, вони незалежно один від одного творили дивно схожі автомобілі. Головною відмінністю було те, що перший автомобіль Бенца був триколісним із задніми ведучими колесами. Вже в 1885 році він налагодив серійне виробництво «трициклів», але посправжньому Карл Бенц прославився в 1888 році завдяки своїй дружині Берті, яка зробила відчайдушний вчинок. Рано-вранці, поки Бенц ще спав, вона з двома дітьми взяла автомобіль чоловіка і вирушила вперше в історії автомобілебудування в тривалу подорож. Цією необачною дією вона хотіла довести практичність машини та її піддатливість жіночій руці. Подорож з Маннгейма до Форцгайму і назад загальною протяжністю близько 106 кілометрів тривала п'ять днів і закінчилося дуже успішно, довівши практичність автомобіля як транспортного засобу.

У 1926 році відбулося злиття Daimler Gesellschaft і Benz und Co. Офіційною емблемою цього союзу стала трипроменева зірка, яка символізувала успіх марки на суходолі, воді і в повітрі. Емблема стала загальною для об'єднаного концерну, а автомобілі стали по-

ставлятися на ринок під торгівельною маркою Mercedes-Benz. Ось така історія.

Німеччина є однією з провідних країн у світі автоспорту: популярні автоперегонки, успішні автомобільні «стайні», сучасні автомобілі, команди-клуби та пілоти, прийшли саме з Німеччини. Найуспішніший «пілот» в історії Формули-1 за всю її історію Міхаель Шумахер довівся найвизначніших досягнень в автоспорті і виграв найбільше чемпіонатів і заїздів, ніж будь-який інший пілот від часів заснування Формули-1 в 1946 році, ставши одним з найбільш високооплачуваних спортсменів в історії.

І нарешті, німецький футбол, який разом з пивом, замками й автомобілями є однією з візитівок країни Гегеля й Брамса. Це найпопулярніший вид спорту в Німеччині. Близько 6,68 мільйона футболістів-любителів і близько 200 тисяч професіоналів об'єднані в Німецьку футбольну асоціацію. Національна команда країни чотири рази здобувала Кубок світу з футболу в 1954, 1974 і 1990 роках і тепер, в липні 2014-го, двічі приймала цей світовий футбольний форум – у 1974 і 2006 роках. Останній став одним з найбільш і найуспішніших у світі спортивних дійств. Досі Німеччина – єдина країна Європи, яка володіє званням чемпіона світу з футболу як для чоловіків, так і для жінок. Бундеслига посідає друге місце у світі за середньою відвідуваністю глядачами її матчів. На те є причини, оскільки в ній грають відомі світові футбольні дружини та не менш відомі світові гравці. З німецьких футболістів найвідоміші – Франц Беккенбауер, Герд Мюллер, Юрген Клінсманн, Лотар Маттеус, Олівер Кан... А після чемпіонату в Бразилії, де німецька дружина у фіналі здолала аргентинців – 1:0, до них, звісно ж, додадуться ще один Мюллер – Томас, Шюррле, Клозе, Гетце, Ноєр та ін.

І коли кажуть, що Німеччина – це країна пива і чудових автомобілів, це правда. Але не тільки. Це ще й країна найпрекрасніших замків у світі й видатних футболістів, які в Бразилії перемогли нащадків Пеле й Гаррінчі з розгромним рахунком – 1:7.

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський**

**Життя без подорожей
неймовірно нудне й
нецікаве. Але вирушати в
дорогу навмання не варто - побутові й дорожні
проблеми можуть зіпсувати
всю вашу відпустку.
Краще зверніться по допомогу до туристичної
агенції New Tours, яка по-
лагодить всі проблеми і
зробить вашу поїздку незабутньою.
Тисячі маршрутів в Америці та світі.**

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

МУНДІАЛЬ-2014

FIFA WORLD CUP
Brasil

городження німецьких футболістів скандував: «Bundesteam! Bundesteam!»

Обидві команди розпочали матч у високому темпі. Німці, як і очікувалося, грали першим номером, Аргентина, у свою чергу, вирішила грати другим, діючи виключно на контратаках. Саме такий стиль гри протягом усього шляху до фіналу використовував тренер аргентинців Алехандро Сабелья. Могла ця стратегія вирішити й долю фіналу. Німці фактично не мали голевих моментів попереду, а суперник відповідав дуже гострими випадками на ворота Ноєра.

На 21-й хвилині матчу глядачі на стадіоні «Маракана» побачили перший небезпечний момент у виконанні Аргентини: Ігуаїн після обрізки від Крооса опинився сам-на-сам з Ноєром, але примудрився пробити повз

Віват, Bundesteam, Віват!

VIVAT, BUNDESTEAM! VIVAT!

13 липня закінчився 20-й чемпіонат світу з футболу, перемогу на якому, продемонструвавши красивий атакуючий футбол, здобула збірна Німеччини. Підопічні Іоагіма Лева з самого початку першості й до фінального свистка в матчі з аргентинцями на заповненому вщерть стадіоні «Маракана» в Ріо-де-Жанейро були справжніми лідерами мундіалю. Це вони подарували одну із справжніх сенсацій світової першості, обігравши колись непереможних «чарівників м'яча» бразильців з розгромним рахунком – 7:1. І саме їм президент Бразилії Вільма Русеф вручила після перемоги у фіналі над аргентинцями жаданий Кубок світу, який 4 роки поспіль зберігали попередні чемпіони – збірна Іспанії. А сяюча Ангела Меркель, яка спеціально прилетіла до Ріо, аби повболівати за своїх, обнімала кожного з bundestem, як обнімає мати своїх синів, які досягли великого успіху.

Це була четверта перемога німців у світових чемпіонатах. А нинішній фінал був третім, у якому зустрічалися збірні Німеччини й Аргентини. У 1986-му році в Мексиці перемога дісталася аргентинцям, але вже через чотири роки збірна ФРН узяла реванш у південно-американських кривдників, перемігши в Римі з рахунком 1:0.

Варто також зазначити, що європейська збірна жодного разу не виграла чемпіонат світу, який відбувався на території Південної Америки. Але нинішня збірна Німеччини, покоління якої охрестили «золотим», довела, що саме вона зможе перервати цю неприємну традицію для Європи. Після півфінального матчу проти Бразилії, капітан збірної Англії Стівен Джерард заявив: «У Бразилії є Неймар, у Аргентини – Мессі, в Португалії – Роналду, а в Німеччині є команда!». Недаремно ж стадіон під час на-

Переможний гол Маріо Гьотце (№19)

ворот. Вже через 9 хвилин Гонсало таки забив, але зробив це з офсайду. Німеччина на це нічим особливим не відповіла.

Бундестім продовжувала шукати пробірки у захисних рядах аргентинської збірної, однак підопічні Сабельї грали в обороні дуже грамотно. Можна згадати перспективні нависи від Мюллера у напрямку Клозе, постріл з-за меж штрафного майданчика від Крооса, який упевнено парирував непробивний Ромеро. За 5 хвилин до перерви команди дещо розкрилися й додали темпу, створивши небезпечні моменти. На рейд від Мессі, який ледь не завершився черговим виходом 1 на 1, Німеччина відповіла ударом в стійку від Гьоведеса. Саме цей момент і був найнебезпечнішим у європейців за весь перший тайм.

Після перерви Сабелья замість Лавессі випустив Серхіо Агуеро. Кун додав темпу попереду, і другий тайм аргентинці почали просто чудово. Вже на 47-й хвилині при виході сам-на-сам мав забивати Мессі, але Лїонель мав забивати дивом пробив поруч зі стійкою воріт Ноєра. Ще через дві хвилини після скидки від Агуеро на ударній позиції опинився Ігуаїн, однак Гонсало дуже довго обробляв

вав воротам Ноєра, однак всі послані ним м'ячі летіли повз ворота німецької команди. Під завісу основного часу Лев випустив Маріо Гьотце, якому вже в овертаймі судилося стати головним героєм матчу.

На першій же хвилині доданого часу Німеччина створила небезпечний момент: Шюрле після класної передачі від Гьотце метрів з семи потужно пробив прямо в руки Ромеро. На цей момент Аргентина відповіла гострою прострільною передачею від Агуеро, однак адресату вона не знайшла. Трохи згодом грубо помилився

Здавалося, що справа йде до серії післяматчевих пенальті, однак іншої думки були Лев і його підопічні. За 7 хвилин до завершення доданого часу переможний гол красиво забиває Маріо Гьотце. Шюрле продерся лівим флангом і точно віддав у центр штрафного майданчика на Гьотце, той технічно прийняв м'яч на груди і з ходу, метрів з 10 відправив його у ворота Серхіо Ромеро.

Після пропущеного голу Аргентина пішла ва-банк. Сабелья кинув всі сили в атаку, втім, врятуватися від поразки його підопічним не вдалося. Німеччина

Ангела Меркель, яка спеціально прилетіла до Ріо, аби повболівати за своїх, обнімала кожного з bundestem, як обнімає мати своїх синів, які досягли великого успіху

м'яч і в підсумку пробити йому не дали. Німці за цей час супернику нічим не відповіли.

На 62-й хвилині матчу відкрити рахунок міг Езіл: Клозе на лінії штрафного розібрався із суперником, видав точно на хід Месуту передачу, але півзахисник «Арсеналу» заплутався у власних ногах на швидкості і в результаті пробив невлучно коліном. Варто також згадати черговий удар від Крооса, однак знову надійно зіграв Серхіо Ромеро. У Аргентини найпомітнішим, як завжди, був Мессі, який неодноразово загрожу-

вав Гуммельс, у підсумку Паласіо опинився сам-на-сам з Ноєром, але перекинув і голкіпера німців, і ворота.

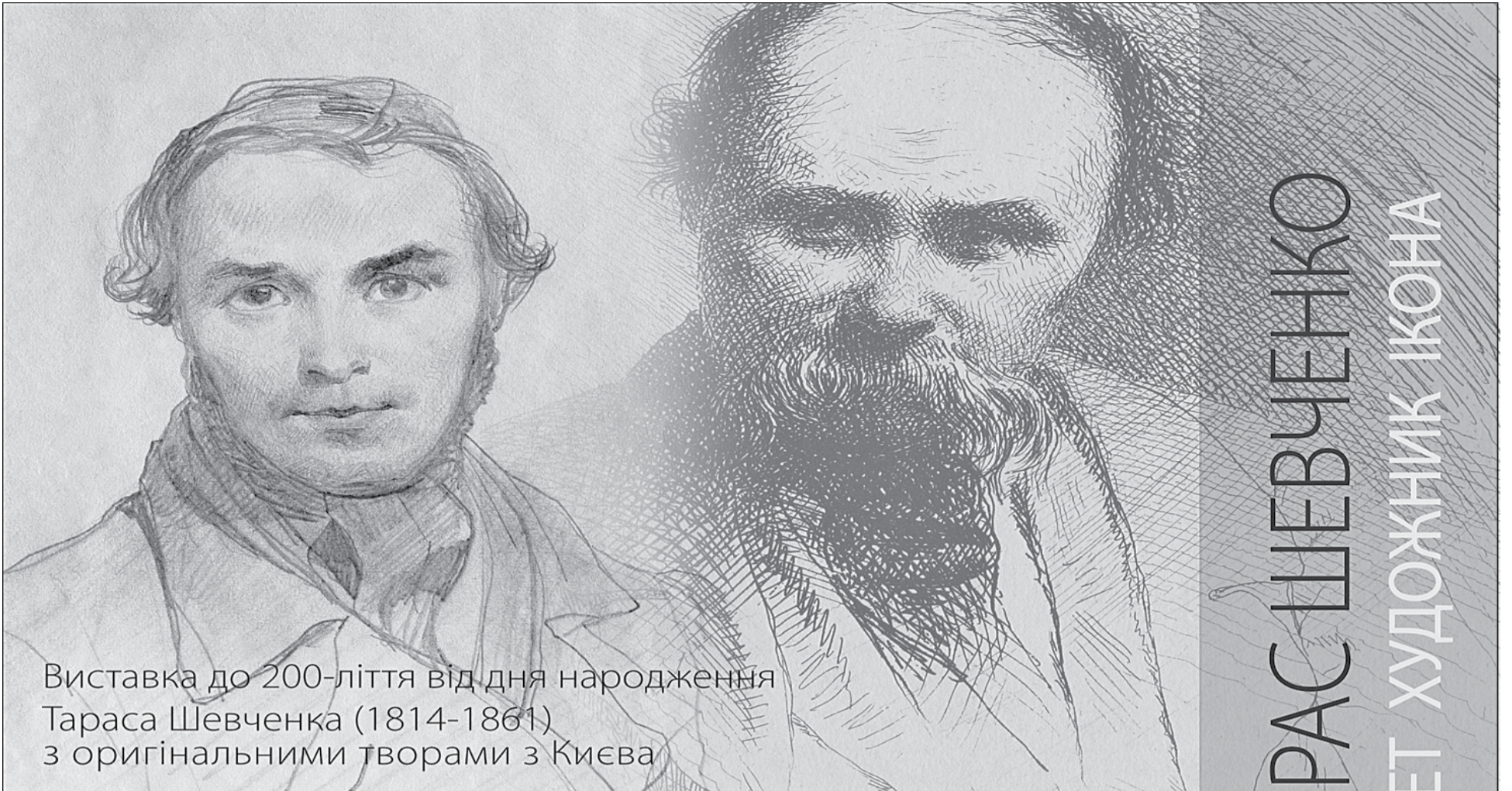
Під кінець першої 15-хвилинки стало помітно, що обидві команди втомилися. Футболісти дедалі частіше били один одного замість м'яча. Перевага збірної Німеччини в першому екстра-таймі була явною, однак на табло це не відбилося. Другий додатковий тайм зовсім мало чим нагадував футбол. Більше всіх дісталася Швайнштайгеру, якого неодноразово «косили» футболісти Аргентини.

впевнено діяла в обороні і в підсумку довела справу до свого четвертого чемпіонства в історії футбольних чемпіонатів світу.

Німецькі футболісти по черзі тримали Кубок світу в руках, цілуючи його як велику реліквію. А деякі аргентинці від горя ридали як малі діти. Летіло згори конфетті, гриміла музика, і безстану із секторів, де сиділи німецькі уболівальники, лунало: «Віват, бундестім!»

Владислав Браницький,
спортивний оглядач
«Нової газети»
Ріо-де-Жанейро

НАСТУПНЕ ЧИСЛО «НОВОЇ ГАЗЕТИ» ВИЙДЕ 31 ЛИПНЯ

Виставка до 200-ліття від дня народження
Тараса Шевченка (1814-1861)
з оригінальними творами з Києва

ТАРАС ШЕВЧЕНКО
ПОЕТ ХУДОЖНИК ІКОНА

Український Музей 222 East 6th Street, New York, NY 10003
212.228.0110 • info@ukrainianmuseum.org • www.ukrainianmuseum.org
Museum hours: Wednesday – Sunday, 11:30 a.m.–5:00 p.m.

Від 29го червня до
2го листопада 2014 р.

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

ЗНАЙОМСТВО

Українка, порядна,
забезпечена, товариська,
гарна господиня, бажає
познайомитися з чоловіком
віком від 70 років для
дружнього спілкування.

Телефон: (647) 769-1128
(Канада)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працедавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату виграшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ПРОДАЄТЬСЯ ПОМЕШКАННЯ

Продається 3-кімнатне помешкання в Тернополі на 2-му поверсі в 5-поверховому цегляному будинку біля обласної дитячої лікарні. Загальна площа – 98 квадратних метрів. Балкон, лоджія, гараж, додаткова кімора в підвалі. Оплата в США. Тел: (914) 473-0769.

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрась
Власний кореспондент в Україні - **Василь Туглук**
Дизайн - **Ukrainian Media Group, Inc.**

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Eestablished October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - **Ukrainian Media Group, Inc.**

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірної

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!

**Відкрийте рахунок
ІРА,**

**щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.**

**Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ***

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516 565-2393
Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
Astoria, NY 11106
Tel: 718 626-0506
Fax: 718 626-0458

ЛІНДИНГІРСТ:

225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliancenyc.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliancenyc.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
безкоштовно:
1-888-SELFREL**

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нарахуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нарахувана денно може бути змінена без попередження.